

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

13. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

1. DUBNA 2012

Z obsahu:

Maria, Matka Boží a učitelka modlitby

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
14. března 2012
- strana 2 -

Úcta k Nejsvětější svátosti oltární

P. Filip M. Ant. Stajner
- strana 4 -

Mariiny slzy

Léon Bloy
- strana 5 -

Anna Maria Taigi, žena, matka, mystička (3)

Marino Parodi
- strana 6 -

„Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha!“

Giacomo Tantarini
- strana 7 -

Svatý Alois Scrosoppi (4)

- strana 8 -

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi
Michelinimu (35)
- strana 10 -

Rozumem nadaný duch, nebo pouhá příroda? (2)

Norbert Clasen
- strana 11 -

Leandro Bassano (1557-1622): Nejsvětější Trojice

Je tomu něco málo přes čtvrt roku, co jsme prožívali slavnost Narození našeho Pána. V oblíbené vánoční písni jsme zpívali: „Narodí se i v duši mé!“ Po vzoru světců (a především světic) jsme zvali Jezulátko, aby se ze stáje a z jeslí přestěhovalo do našeho srdce. Jak víme ze zkušeností mystiků, novorozený Pán

rád takové pozvání přijímá. Nabízela se nám tak

možnost těšit se především po svatém přijímání z jeho božské přítomnosti, zahrnout křehké Děťátko veškerou svou něhou. Ale Boží Syn k nám nepřišel, aby jako maličký hledal naši něhu. Přišel, aby nás bezpečně převedl Rudým mořem. A proto následují brzy po Vánocích tyto největší křesťanské svátky a my nyní stojíme před zcela jinými momenty jeho pozemského života. Velikonoce jsou vrcholná slavnost křesťanského společenství, ale toto společenství je může opravdu prožít a oslavit jen do té míry, v jaké je prožije zcela osobně jeden každý z nás. Proto ať nikdo nespolehá na to, že se nějak sveze s ostatními. Atmosféra,

ve které jsme přijímali Eucharistii o Vánocích, se od Velikonoc odlišuje tím, že jsou to svátky jejího zrození, a právě v Eucharistii je obsažena jako sama jejich podstata. Věčný Otec obětoval svého Syna, aby vytrhl lidský rod z moci Satana, hříchu a smrti. Ježíš se vydal do rukou pohanů a způsob, jakým s ním nakládali, nás musí skutečně zděsit. Ale Boží Syn se z vůle Otce ve své oběti nespokojil s pouhým jednorázovým faktem této historické události, ale chtěl své zničující sebeobětování učinit ustavičně přítomným nejen obecně na tomto světě, ale osobně v každém z těch, za které se obětoval Otci. Eucharistie tedy není nějaký předmět, ale živá trvalá událost, která překračuje čas a na které se osobně podílí celá Nejsvětější Trojice. Tak jako svému milovanému Synu Otec uložil, aby se vtělil a zemřel za nás na kříži, tak mu

stejně uložil, aby se nadále ponížoval a sestupoval do našeho nitra a zpřítomňoval přímo v nás svou smrt a zmrtvýchvstání. Pod nepatrnou a nehybnou způsobou je osobně přítomen živý Bůh, který se nebrání a vydává se nám se stejnou pokorou a ze stejných důvodů, z jakých se vydal katům. Protože stále hřešíme, stále nás

svou obětí vykupuje. Naš přístup a zacházení s ním však musí být úplným opakem toho, jak s ním nakládají oni. Naše víra nám musí živě zpřítomnit, kdo a proč se nám takto daruje. Je to tentýž Bůh, před nímž se ustavičně koří nekonečné zástupy andělů. Tím, že ho přijímáme, dáváme mu možnost, aby dal do pohybu úžasný proces, který se v nás uskutečňuje a který přesahuje naše vědomí. Vstupuje přímo do nás klíčová událost lidských dějin, aby se bezprostředně ve vykopeném uskutečňovala jakožto rozhodující moment jeho vykopení. Jsme vůbec schopni k reálné a živé skutečnosti tohoto tajemství přistupovat s dostatečnou úctou?

Co dělám, jestliže očekávám návštěvu vysoce postavené osobnosti? Stále se zabývám otázkou: Jsem na tuto návštěvu dostatečně připraven? Jak se zachovat při tak vznešené příležitosti? Jak projevit tu nejvyšší úctu, lásku a vděčnost, jaké jsem schopen? Co mu mohu nabídnout? Čím ho uhostit a kde vzít k tomu to nejvzácnější a nejhodnější? Nenarazí u mě na něco, co by mohlo vyvolat jeho nelibost? Tak a podobně se starám, když mám přijmout pouhého člověka. Ale tady se jedná o samotného Boha, který nám navíc osobně přináší nejvyšší a neocenitelný dar našeho vykopení!

Všechny vznešené obřady Svatého týdne jsou vhodnou příležitostí, abychom si vytvořili aspoň skromnou představu o tom, co všechno Ježíš z rozhodnutí Otce a s působením Ducha Svatého stále vykonává a ukládá

Dokončení na str. 12

Maria, Matka Boží a učitelka modlitby

Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 14. března 2012

Drazí bratři a sestry, v dnešní katechezi bych chtěl začít hovořit o modlitbě ve Skutcích apoštolů a v listech svatého Pavla. Svatý Lukáš nám zanechal, jak víme, jedno ze čtyř evangelií, věnované Ježíšovu pozemskému životu, ale zanechal nám také to, co bylo označeno jako první kniha o dějinách církve, totiž Skutky apoštolů. V obou těchto knihách jedním z opakovaných témat je právě modlitba, od Ježíšovy až k Mariině, až po modlitbu učedníků, žen a křesťanského společenství. Počátek cesty církve je určován především působením Ducha Svatého, který přetváří apoštoly ve svědky Zmrtvýchvstalého až k prolití krve a ve svědky rychlého šíření Božího slova na Východ i na Západ. Nicméně ještě dříve než začne líčit šíření evangelia, Lukáš nám vypráví epizodu o nanebevstoupení Zmrtvýchvstalého (srov. Sk 1,6–9). Pán svěruje učedníkům program pro jejich život zasvěcený evangelizaci a říká: „Až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země.“ (Sk 1,8) Apoštolové, kterých po Jidášově zradě zůstalo jedenáct, shromáždili se v domě k modlitbě a právě v modlitbě čekají na dar slibný zmrtvýchvstalým Kristem, na Ducha Svatého.

V usebranosti a očekávání

V této atmosféře očekávání mezi nanebevstoupením a Letnicemi se sv. Lukáš naposledy zmiňuje o Ježíšově Matce Marii a jeho příbuzných (v. 14). Marii věnoval začátek svého evangelia od zvěstování až k narození Božího Syna, který se stal

člověkem. S Marií začíná Ježíšův pozemský život a s Marií také začínají první kroky církve; v obou těchto momentech panuje atmosféra naslouchání Bohu a usebranosti. Dnes bych se však chtěl zastavit u přítomnosti modlící se Marie ve skupině učedníků, kteří budou rodící se první církví. Maria diskrétně sledovala celou cestu svého Syna během veřejného života až k patě kříže a nyní pokračuje ve sledování cesty církve v mlčenlivé modlitbě. Při zvěstování v nazaretském domku Maria přijímá Božího anděla, pozorně vnímá jeho slova, přijímá je, odpovídá na Boží plán a projevuje svou plnou připravenost: „*Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvé vůle!*“ (srov. Lk 1,38) Maria je právě pro toto vnitřní chování v naslouchání schopná chápat vlastní příběh a poznává, že je to Pán, kdo zde koná. Při návštěvě příbuzné Alžběty propukne v modlitbu chvály a radosti a oslavuje Boží milost, která naplnila její srdce a její život a učinila ji Matkou Páně. (srov. Lk 1,46–55) Chvála, díky a radost: v kantiku *Magnificat* Maria nehledí pouze na to, co Bůh vykonal v ní, ale také na to, co vykonal a ustavičně koná v dějinách. Svatý Ambrož ve slavném komentáři k *Magnificat* vyzývá, abychom měli stejného ducha modlitby, a píše: „V každém ať Mariina duše velebí Pána a každý ať plesá Mariiným duchem v Bohu.“ (*Expositio Evangelii secundum Lucam* 2,26)

Nezbytná Mariina přítomnost

Také v jeruzalémském večeradle v *hořejší místnosti*, kde byli Ježíšovi učedníci shromážděni

Dokončení na str. 9

Počkej si u Betfage na Ježíše a jeho družinu, která stoupá k svatému městu od Jericha, kde vrátil zrak Bartimeovi. Pán už přivádí své učedníky. Jdou do Jeruzaléma na svátky jako každý rok, ale tentokrát učedníci tuší, že se stane něco neobvyklého. A Pán jako by jim dával za pravdu. Posílá dva z učedníků, aby mu připravili oslátko.

Odvažte je a přivedte... Pán je potřebuje. Neposílá i k tobě Ježíš své posly s podobnou žádostí? Odvaž se ode všeho, dej mu bezvýhradně k dispozici vše, co potřebuje.

Nemusíš se bát, že o něco přijdeš. Co věnuješ Pánu, on si nepřivlastní, ale hned zase vrátí. Copak nemáš všechno od něho? Je to pro tebe vyznamenání, když něco z toho, co ti svěřil, chce využít pro svou oslavu.

Vybral si mládě, na kterém ještě nikdo ne seděl. Jemu patří přece prvotiny všeho, co jsi a co máš. Všim tím, čeho budeš svědkem tento týden, prokazuje své právo, aby byl pro tebe vždy tím nejprvnějším. Zpytuj se, zda jsi mu vyhradil ve svém srdci místo, které mu plným právem náleží.

Pozoruj, jaké radostné nadšení se po jedinou zmocnilo apoštolů. Snad si to Pán přece jen rozmyslel, vydávat se pochopům. Nedává nám nyní jasně najevo, že přijímá královský titul?

S velkou radostí a uspokojením prostírají své pláště na oslátko i na cestu. Konečně nadešla ta očekávaná chvíle a oni jsou u toho první. A jejich nadšení se nakažlivě šíří i mezi lidem a poutníky.

Tak jako Pán věděl, že oslátko pro něho je přivázané na rozcestí, ví velice dobře, co všechno ho tentokrát v městě Davidově čeká. Dosud se bránil každému pokusu, když ho nadšený dav chtěl provolat králem. Nyní už může vstoupit do Jeruzaléma okázale, tak jak je to předpovězeno od proroků. Jeho tříleté hlásání Božího království nyní vyvrcholí tím, že sám na sobě zjeví nepokrytě jeho celou pravdu. Vráti tak všem věcem jejich původní hodnotu. To, co jeho Odpůrce podvodně nadhodnotil a lstivě zahalil do přitažlivého lesku, bude záhy po pravdě odhaleno. Zatím si vybíráme s oblibou jen to, na co netrpkavě čekáme, protože se nám to líbí, jak nám to představuje ve falešném světle naše sebeláska. Nediv se, když jeho pravda nebude souhlasit s tvými měřítky a tvým očekáváním. Pros, abys neupadl do podobného omylu jako jeho město.

Ovládají je farizeové a učitelé Zákona, kteří svou vlastní nauku povýšili nad Hospodinovo slovo. Smutný osud, který připravuje Sión sám sobě, je pro tebe varováním, co se ti může přihodit, když nepochopíš, že spíše než ratolesti a ovace chce od tebe Ježíš tvé srdce a tvou mysl. Osud Jeruzaléma je tím smutnější, čím více se po tak dlouhé

věky těšil té nejvyšší Boží přízni. Nedostalo se mu za to vděčného uznání. Dnes Pán nad svým milovaným městem dokonce upřímně zapláče.⁽¹⁾ Jak velice se mohou

rozcházet lidské představy a Boží záměr, ukáže skutečnost, že člověk vydá na smrt toho, který mu přináší uzdravení a spásu. Jak upřímné může být ono dnešní *Hosana*, jestliže se již v pátek změní na *Ukřižuj ho*?

Síla Božího království je však v tom, že to nebude Ježíšův omyl ani prohra, že jeho koruna bude z trní, žezlem bude rákosová třtina a trůnem kříž. Vlady nad lidskými srdci se neujme dnes na svém oslátku, nýbrž teprve tehdy, až se nechá dokonale pokorit. Jeho opravdový korunovační průvod vyjde do ulic až v pátek, až ho povlečou jako posledního z posledních, odsouzeného k potupné smrti. Právě když bude pozdvižen mezi nebe a zemi, zaujme své vladařské místo, aby zemřel královskou smrtí a *přitáhl všechny k sobě*.

A přece Pán neodmítá dnešní vratkou přízeň, stejně jako se *nezdráhá, necouvá zpět, svá záda vydá těm, kteří ho zbijí, své líce těm, kteří budou rvát jeho vous, neskryje svou tvář před hanou a slinou*. Vstupuje do svého milovaného města, ačkoliv zná jeho nevděčnost a pýchu, zná urážky, jimiž odpoví na jeho lásku. Je si zcela jist svou věcí, protože skuteční jen to, co mu uložil Otec.

I tebe mu dal Otec, aby do tebe vstoupil, aby tě přivedl do otcovského domu. Pouč se z osudu jeho města, čeho je schopen člověk, i když mu Bůh tak zjevně a svrchovaně projevil svou lásku. Nespoléhej na nadšení šťastných a slavnostních chvil, nehledej u Pána své sebeuspokojení, aby ses pak od něho neodtrhl ve chvíli ponížení a pohoršení, abys ho nevydal na smrt, když nebude odpovídat tvým představám a plánům. On tě zná stejně dobře jako své město. Aby tě nemusel odsoudit, dá se odsoudit za tebe⁽²⁾. Přemýšlej o tom hluboce a dlouze, až dozní dnešní ovace a na Ježíšově tváři se objeví slzy. Pros jej, aby ti dal poznat, co je ti ku prospěchu,

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 50,4-7

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. čtení - Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium - Mk 14,1-15,47 (pašije)

aby tě přitáhl k sobě, jako kvočna bere kuřátko pod svá křídla⁽³⁾. To je cíl, pro který z vůle Otce všechno podstupuje.

Jedině z této perspektivy a s tímto vědomím volej: „Hosana Synu Davidovu! Přijď ke mně, Požehnaný! *Nestůj daleko, má Sílo, pospěš mi na pomoc. Budu vyprávět svým bratřím o tvém jménu.*“⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 19,41; ⁽²⁾ preface na Květnou neděli;

⁽³⁾ srov. Mt 23,37; ⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 21.

Úcta k Nejsvětější svátosti oltářní

Drazí v Kristu a Panně Marii, na úvod dovolte jednu zprávu z Vatikánského rozhlasu (r. 2011): Prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti kardinál Antonio Cañizares Llovera prohlásil, že je doporučené, aby věřící přijímali svaté přijímání vkleče a do úst. Prefekt řekl, že je to v souladu se smyslem sv. přijímání, jímž je adorace, tedy projev uznání Boha. Přijímání vkleče a do úst je „projevem klanění, které je třeba obnovit. Pokud se přijímá vestoje, mělo by se předem pokleknout nebo se hluboce poklonit, což se nečiní.“

Prefekt římské Kongregace pro bohoslužbu a svátosti dodal, že „pokud se trivializuje sv. přijímání, trivializuje se všechno. Neměli bychom však ztrácet ze zřetele tak důležitý moment, jakým je sv. přijímání, tedy výraz uznání reálné přítomnosti Krista.“

Tuto zprávu jsem už před časem četl na zahraničním internetu, ale když se objevila i v češtině a na Vatikánském rozhlasu, což je církevní sdělovací prostředek na nejvyšší úrovni, je třeba tomu sdělení věnovat pozornost. Když nám doporučuje svaté přijímání na kolenou a do úst sám kardinál prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, znamená to, že takto přijímat nám ukládá nejvyšší církevní autorita pro liturgii hned po papeži. Kristova Církev totiž je v Římě řízena papežem a posvátnými kongregacemi, např. Kongregací pro bohoslužbu a svátosti, Kongregací pro nauku víry, Kongregací pro biskupy, Kongregací pro řeholníky, Kongregací pro katolickou výchovu atd. V čele každé kongregace stojí kardinál prefekt, který je takovým ministrem, ovšem ne pro jeden stát, ale pro celý svět. Chceme-li tedy být světovou katolickou Církví, máme se podle slov kardinála prefekta zařídit, i kdyby nám někdo říkal

něco jiného. Všichni musíme respektovat a poslouchat nejvyšší autoritu Církve, ať jsme laik, nebo biskup. V našem případě se sice ještě nejedná o nařízení, nýbrž jen o „doporučení“, ale zato v nesmírně závažné věci, jakou je Nejsvětější svátost oltářní.

Čtyři roky předtím, než pro naše území bylo povoleno podávání Těla Páně na ruku, se mi stalo, když jsem sloužil mši svatou, že při svatém přijímání jeden muž natáhl ruku. Ustoupil jsem tedy a muž stáhl ruku. Znovu jsem mu chtěl podat a on zase natáhl ruku. Chvíli jsme se tak přetahovali, až on rozčilen se vrhl na ciborium jáhna, který stál vedle mě, a sám se obsloužil. Po mši svaté mi přišel do sakristie vynadat, že je kněz žijící v za-

hraničí a že si na mě bude stěžovat na biskupské konferenci. Odvětil jsem mu, že to klidně může, protože u nás podávání na ruku není povoleno, a i kdyby bylo, toho povolení bych nevyužíval.

Kněz, který slouží mši svatou, stále zůstává zodpovědným za podávání Těla Páně a záleží na jeho svědomí, jak podá. To, že přijímající nastaví ruku, vůbec neznamená, že musí dostat svatou Hostii do ruky.

Kněžské palce a ukazováčky jsou posvěceny zvláštním obřadem právě proto, aby se mohly dotýkat Těla Páně, a před proměňováním a po svatém přijímání si kněz tyto prsty omývá. V dnešních převládajících liturgických podmínkách je řádným

rozdělovatelem Eucharistie kněz nebo jáhen a mimořádným akolyta, ustanovený biskupem. Jiných tzv. služebníků a služebnic Eucharistie je dovoleno využít pouze v naprosto nejnужnějších případech, např. když se při mši svaté ke svatému přijímání nahrne pět tisíc věřících a není k dispozici další kněz ani jáhen nebo akolyta. Nebo když v rozlehlé farnosti najednou umírá na epidemii cholery mnoho lidí a farář ani jáhen ani akolyta by nestihli všem podat Viatikum, nebo při smrtelné živelné katastrofě nebo při krvavém pronásledování křesťanů nebo válečném konfliktu. Takové případy se však na našem území nevyskytují, a tak téměř vždy můžeme vystačit s kněžími, jáhny a akolyty.

Přijímání na ruku v novověku zavedli v 16. stol. protestanté, kteří popírali reálnou přítomnost Krista v Eucharistii, a dokonce zrušili kněžské svěcení. V katolické církvi se začalo přijímat na ruku v 60. letech 20. stol. nejdříve v Holandsku i přes papežovo napomenutí tehdejšímu holandskému kardinálu Alfrinkovi a pak se rozšířilo i v Belgii, v Německu a Francii. Když hrozilo schizma, papež v roce 1969 podávání na ruku povolil pro ty země, kde se už v rozporu s církevní kázní rozmohlo. Takovým způsobem došlo k povolení podávání na ruku i u nás. Od roku 1990 je někteří kněží a biskupové v rozporu s poslušností začali praktikovat, až v roce 1997 biskupská kon-

TĚLO, KTERÉ PORODILA

Zapřísahám vás, milovaní bratři, uvažte, jak velice jsme zavázáni blahoslavené Matce Boží a za jak velké projevy milosti, které jí Bůh prokázal, jsme jeho dlužníky.

Vždyť Kristovo Tělo, které ve svém lůně počala a porodila, které s takovou láskou a péčí zavinula do plenek a svými prsy kojila, je totéž Tělo, které přijímáme z oltáře; je to tatáž Krev, kterou pijeme ve svátosti našeho vykoupení. To je katolická víra, kterou učí tato svatá Církev.

Nenajdeme lidských slov, která by dostatečně uctila tu, od níž přijal své tělo náš Prostředník mezi Bohem a lidmi. Ať jí vzdáme jakoukoliv poctu, stále nedosahujeme toho, co zasluhuje, neboť je to ona, která ve svém panenském lůně připravovala to nejčistší Tělo, které živi naše duše.

Svatý Petr Damiani (1007-1072)

ference podala žádost ke Svátému stolci a na jaře 1998 bylo věřícím svatě přijímání na ruku umožněno.

Zastánci přijímání na ruku se odvolávají na různé praktické důvody a někdy uvádějí, že se tak přijímalo v prvotní Církvi. Přitom se opírají o podvržené dokumenty nebo falšují církevní dějiny.

Je nemožné rekonstruovat vnější detaily Poslední večeře nebo v našich kostelích zachovávat obyčejně židovské rituální večeře, již první mše svatá navenek byla. Avšak v Janově evangeliu čteme: „Ježíš vzal sousto, omočil ho a podal Jidášovi.“ Určitě mu nepodal omočené sousto na ruku, ale přímo do úst. Když hostitel podal hostům pečlivě připravené sousto přímo do úst, bylo to gestem zvláštní zdvořilosti nebo úcty a lásky. Při svatém přijímání je Božským Hostitelem sám Kristus, který nás rukama kněze láskyplně živí svým Tělem a podává nám vzácné Sousto do úst.

I ve Starém zákoně máme zmínku, jak anděl podává proroce Ezechieli sousto, totiž svaček s Božím slovem, do úst. To, jak Židé projevovali úctu napsanému Božím slovu, par excellence platí v novozákoní Církvi o úctě ke vtělenému Božím Slovu, k Ježíši Kristu v Nejsvětější svátosti.

V prvotní Církvi, v době apoštolské tradice, kněz vkládal Tělo Páně do úst, jak uvádí Tridentický koncil. Když ale brzy propuklo krvavé pronásledování Církve, které s přestávkami trvalo do druhé poloviny 4. stol. až po vládu císaře Juliána Apostaty, v ohrožení života křesťané laici sami donášeli Eucharistii potřebným, uchovávali ji ve svých příbytcích a sami si Tělo Páně podávali. Z této mimořádné situace se vyvinul zvyk při mši svatě klást Tělo Páně na dlaň přijímajících. Trvalo téměř čtyři následující století, než tato nesprávnost byla úplně vymýcena.

Přijímání na ruku a vestoje, i kdyby se provádělo s úctou,

není přirozeným výrazem božské víry a adorace, s níž je nutno ke svatému přijímání přistupovat. V USA jsem byl kdysi pověřen, abych sloužil mši svatou pro mladé ruské katolíky, kteří tam přicestovali na světové setkání s papežem z právě rozpadlého Sovětského svazu. A byl jsem velmi dojat a povzbuzen ve víře, když celá skupina mládežní-

ků přijímala Tělo Páně s velkou úctou na kolenou.

Sám Svatý otec nás učí, jak chápat a vykládat určité dokumenty o Eucharistii, když už čtyři roky podává Tělo Páně pouze věřícím na klekátku a do úst, a to i v zemích, kde obvykle téměř každý využívá „práva“ přijímat na ruku. Ovšem svátosti jsou darem Boží lásky, nikoliv

MARIINY SLZY

Slzy bolestné Matky zaplavují celá staletí.

Všechny plačící matky, vdovy a panny nemohou nic přidat k tomuto přehojnému toku slz, který by postačil očistit desetitisíce srdcí.

Všichni zranění, utlačovaní, vyhoštění, celý ten nekonečný bolestný zástup, který táhne strašnými cestami života, našel by dostatek místa pod modrým pláštěm naší sedmiboletné Matky.

Kdykoliv někdo uprostřed zástupu nebo v osamocení propukne v pláč, je to ona sama, kdo pláče, protože jí patří všechny slzy, všechny jsou vlastnictvím této Královny blaženosti a lásky.

Mariiny slzy jsou samotná Krev jejího Syna, kterou prolévá jen jiným způsobem, protože její soucit je jen jiný druh vnitřního ukřižování svatého lidství jejího Syna.

Když Maria nad námi pláče, jsou tyto slzy jako potopa božské Krve, jejíž je neomezenou Prostřednicí, a tento proud je nejdokonalejší z obětních darů. O slzách Panny Marie se evangelium zmiňuje jen jednou, když nalezla svého Syna v chrámě. Sama o těchto slzách hovoří. Na jiných místech vyprávějí evangelisté jen o tom, jak plakal Ježíš, a to nám musí stačit, abychom vytušili, co dělala jeho Matka.

Podle svatého Bernardina Sienského byla bolest Panny Marie tak velká, že kdyby se rozdělila na všechny soucitu schopné tvory, všichni by ihned zemřeli. Když uvážíme, že to říká světec, který se těšil tak mimořádnému osvícení Ducha Svatého, musíme toto jeho tvrzení vztahovat nejen na Velký pátek, ale na celý její život, zvěstováním počínaje.

Léon Bloy (1846-1917)

lidským právem. Proto nebylo a není správné bojovat za podávání na ruku, jako se bojuje za různá lidská práva.

Pro Vatikán už více než rok platí papežský naprostý zákaz podávání na ruku. Česká republika je asi 32. nebo 35. zemí světa, kde bylo podávání na ruku povoleno, ale každý diecézní biskup je pro svou diecézi může zakázat. Navíc: co je pouze povoleno, to nelze ani doporučovat, natož někým shora nařizovat nebo zdola vynucovat.

Všeobecně řečeno, tím prvním a odmaskovaným důvodem pro podávání Eucharistie na ruku je skutečnost, že Pán Ježíš v Nejsvětější svátosti je ústředním tajemstvím naší víry, a proto je hlavním terčem útoků zlého ducha. Ten často zneužívá naší nevědomosti nebo malé víry nebo touhy po novotách nebo falešného mysticismu.

Kristus říká: „Nebudete-li jíst Tělo Syna člověka a pít jeho Krev, nebudete mít v sobě život.“ A někteří z Kristových učedníků se ohradili: „To je tvrdá řeč. Kdo to má poslouchat?“ A už s Ním nechodili. Pro někoho, zvláště pro mladé, někdy slovo o svatém přijímání u mřížky a do úst může znít jako tvrdá řeč. A není divu. Už desetiletí žijeme v prostředí, kde se vyzdvihuje člověk s vlastním názorem a důrazem na pocitové prožívání, a umenšuje se smysl pro posvátno, ať už se jedná o posvěcené a Bohu zasvěcené osoby, o posvěcené předměty, prostory, o posvátné doby, hudbu a umění vůbec a zvláště o Nejsvětější Eucharistii.

Tajemství Eucharistie kdysi rozdělilo křesťany a v této době rozděluje i samotné katolíky. Simeon předpověděl Panně Marii, že její Syn bude znamením, kterému se bude odporovat. A těm, kterým projevy bohopocty vůči Pánu Ježíši nejsou lhostejné, je určeno s Pannou Marií mít probodené srdce a obětovat svou bolest za spásu světa i svou.

P. Filip M. Antonín Stajner

Anna Maria Taigi, žena, matka, mystička (3)

V církevních dějinách se jako mystičky projevíly ženy různého stavu. Nebyly to jen řeholnice a osoby zasvěcené Bohu, ale i prosté ženy a matky. Jednou z nich je i Italka Anna Maria Taigi, která patří k těm největším. Žila na přelomu 18. a 19. století a byla prohlášena za blahoslavenou v roce 1920.

Členka třetího řádu řehole Nejsvětější Trojice

Anně Marii se dostávalo každého dne milosti, že mohla rozmlouvat s Ježíšem, s Bohem Otcem, Pannou Marií, světci, anděly a dušemi v očistci. Tak se dovídala o závažných událostech v životě těch, kteří za ní v zástupech přicházeli a prosili o radu, pomoc, útěchu a přimluvu. Informace, které získávala, byly vždy naprosto přesné a to ji uschopňovalo, aby mohla poučovat, povzbuzovat, vést a v případě potřeby také varovat.

Ve svátek svatého Štěpána roku 1808 ji po svatém přijímání Pán požádal, aby vstoupila do třetího řádu řehole Nejsvětější Trojice: *To, co ti říkám, je tak pravdivé, jako to, že Francouzi, kteří se ubytovali v klášteře tvého duchovního vůdce, ihned odejdou a už nikdy se sem navrátí. Stejně jako to, že tvoje na smrt nemocná dceruška se uzdraví.*

Všechno se opravdu splnilo. Francouzští vojáci opustili klášter otce Verardiho. Když se Anna Marie vrátila domů, našla svou dcerku v dobrém zdravotním stavu. Před jejím odchodem do chrámu byla blízka smrti. Dodejme, že Ježíšova žádost byla odpovědí na zvláštní pobožnost, kterou mystička konala ke cti Nejsvětější Trojice.

Dar uzdravování

Kromě daru „slunce“ obdržela mnoho nadpřirozených darů. Téměř denně slyšela slova Ježíše, Marie a světců. Jak potvrdil kardinál Pedicini, poté, co objevila své zvláštní povolání, one-

mocněla tak vážně, že pokládala její dny za sečené.

Po těžkém zápasu s nemocí „zaplavil ji ráno pocit lásky a pokoje“ a zjevil se jí Ježíš Nazaretský. Vzal ji za ruku, pevně ji stiskl a dlouho spolu rozmlouvali. Řekl jí, že je jeho oblíbenkyní a že svým stiskem jí předává dar uzdravování. Držel její ruku dlouho ve své dlani. Anna Maria získala zpět plné zdraví.

Dar uzdravování ji pak provázel po celý život a mnoho osob u ní hledalo a nacházelo pomoc. Nikdy neodmítala navštívit nemocného, brala ho za ruku, udělala znamení kříže a modlila se za něho. Když nemohla odejít z domu, posílala nemocným olej z lampičky, která hořela pod obrazem Panny Marie v jejím domě, a doporučovala nemocnému, aby se olejem pomazal a získal tak úlevu v utrpení. Akta procesu blahorečení jsou plná svědectví o náhlých a úplných uzdraveních osob, které trpěly nevyčísitelnými chorobami. Zde je jedno z nich:

Při návštěvě sedmi kostelů ji překvapil prudký liják. Požádala o přístřeší v jednom domě. Nalezla tam těžce nemocnou ženu, která přijala pomazání nemocných a umírala obklopena svými příbuznými. Anna Maria se k ní přiblížila, položila na její čelo svou dlaň, udělala znamení kříže a řekla: „Prosím, nebojte se, obdržela jste milost od Boha.“ Žena otevřela oči, začala mluvit a během jedné hodiny získala plné zdraví.

V roce 1869 zjistili lékaři u mladé Římanky Anny Marie del Pinto pokročilou rakovinu dělohy. Protože medicína

Blahoslavená Anna Maria Taigi

ji nedávala žádnou naději, neobyčejně nábožná dívka se připravovala na smrt a přijala svátosti umírajících. Doporučili jí, aby se pomodlila nověnu k Anně Marii Taigi, která se již 30 let po své smrti těšila velké úctě. Nemocná tuto radu poslechla, a když se jednoho dne modlila, spatřila Pannu Marii, která jí ukazovala na Annu Marii a řekla: *Dcero, to je tvoje záchránkyň!* „Měla jsem pocit, že mi někdo něco vytrhl z dělohy, takže jsem vykřikla bolestí,“ vzpomíná Anna Maria del Pinto. „V dlani služebnice Boží jsem spatřila něco, co mělo tvar jablka. Ukázala mi to a vložila od nádoby, kterou držela Panna Maria. Vidění zmizelo a já jsem se probudila v nejlepším zdravotním stavu a uslyšela jsem slova: *Vstaň, dcero. Získala jsi zdraví. Jdi hned do kostela svatého Chrysogona a poděkuj Nejsvětější Trojici a služebnici Boží.*“ Překvapení lékaři konstatovali náhlé a úplné uzdravení. Tento zázrak byl jedním z důkazů v procesu blahorečení Anny Marie Taigi.

Svědectví otce Huga Clifforda

Anna Maria zachránila mnoho osob před smrtí. V Římě ji spojovalo duchovní přátelství s anglickým knězem Hugem Cliffordem: „Jednoho dne mě služebnice Boží zavolala, protože měla velkou starost o osobu, nad kterou zvláštním způsobem bděla a viděla ji ve svém tajemném slunci. Prosila mě, abych

za tímto člověkem ihned zašel, protože je zdrčený náhlým nepříznivým zvratem ve svém životě. Naslouchá našeptávání zlého ducha a chystá se spáchat sebevraždu ranou z pistole. Ihned jsem tam pospíchal. Zastal jsem ho v jeho pokoji velmi vzrušeného, vyřídil jsem mu vzkaz od služebnice Boží a podařilo se mi ho zcela uklidnit. Přiznal se, že kdybych se byl trochu zpozdil, našel bych ho zastřeleného.“

Zde je další příklad: „Zděšená manželka Orsola Annibali, aby se zachránila před svým mužem, který jí ohrožoval, našla útočiště u blahoslavené. Anna Marie jí přijala k sobě a modlila se k Bohu. Podívala se do zrcadla slunce a řekla mi: »Běžte za jejím mužem a povězte mu, že jeho žena přebývá v mém domě. Upozorňuji vás, že ve svém šilenství se na vás vrhne s nožem v ruce. Nevzdávejte se a s kněžskou důstojností mu udělte ostrou výtku. Již při prvních slovech upustí nůž a vrhne se vám k nohám s pláčem jako hodný beránek.«

Vše proběhlo přesně tak, jak to předpověděla. Anna Maria pozvala mladé manžele na oběd. Vyslechli její napomenutí, smířili se a v pokoji odešli. (...)

„Mnohokrát mi řekla, jaká pokušení mě trápi, a poradila mi, jak se s nimi vyrovnat. Často mě viděla přede mší svatou zamyšleného a sklíčeného, odhalovala moje starosti a zármutek mého srdce a navracela mi pokoj,“ dodává kněz Clifford.

Plná ctností, zvláště pokory

Anna Maria předávala poslušně zprávy o všech těchto událostech kardinálovi Pediciniemu a knězi Rafaelovi Nataliemu, který její svědectví zapisoval.

Přes množství nadpřirozených darů vyznačovala se Anna Maria hlubokou pokorou. Těžko vypočítat všechny její posty, umrtvování a modlitby za obrácení hříšníků a bludařů. Úcta a uznání, jakému se těšila u moc-

ných tohoto světa, nepodněcovaly ji k pyše, ale naopak, byly pro ni příčinou zármutku, protože chtěla žít ve skrytosti daleko od všeho věhlasu.

Jak napsal P. Natali, ve chvílích ticha a samoty plakala ve svém malém pokojíku nad všemi poctami a stěžovala si na ně Pánu.

Anna Maria uchovávala všechno ve svém srdci. Její dcera Sofie dosvědčila: „Je mnoho věcí, o kterých jsem se nic nedověděla. Bylo zbytečné klást jí otázky a ona se sama o ničem nezmiňovala. My doma jsme mohli zpozorovat jen to, co její ctnosti a její rozvážnost nedokázaly ukrýt. Mnoho jsme se dověděli až později od těch, kteří lépe poznali její duši... Hlavní vlastností mé matky bylo utajování a zamlčování všeho dobra, které konala, i všech jejích ctností. Vše, co bylo později objasněno, celá její svatost a množství Božích darů byly nám dlouho neznámé. Obdivovali jsme ji jedině pro její neobyčejnou prostotu, s jakou dokázala všechno ukrývat.“

„Pokud jde o významné osobnosti, nikdy nehovořila o jejich návštěvách a setkáních s nimi a nikdy jsme neslyšeli, že by hovořila o návštěvách kardinála, biskupa nebo šlechticů nebo o tom, že k nim byla pozvána. Kdybychom je neviděli na vlastní oči, jak přicházejí, a kdybychom ji někdy nedoprovázeli na návštěvu v mnoha významných domech, nikdy bychom se o tom od ní samé nedověděli.“

Anna Maria se těšila úctě a obdivu i u papežů. Hovořila s nimi bezprostředně a často. Její skromnost v této věci si zaslouží ještě většího uznání. Byla k dispozici vždy a pro každého. Obraceli se na ni bohatí i chudí, zdraví i nemocní, příbuzní i cizí lidé. Nikdy nikoho nepropustila s prázdnými rukama, nikomu neodřekla radu ani útěchu.

(Pokračování)

Překlad -lš-

„Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha!“

Přečtme si vyprávění svatého Lukáše o posledních okamžicích umučení Pána Ježíše.

Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen ke stejnému trestu. My ovšem spravedlivě, dostáváme přece jen, jak si zasloužíme, ale on neudělal nic zlého.“ A dodal: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ Odpověděl mu: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“

Tomáš Akvinský napsal jednu větu. Když jsem ji četl, jako by se nějakým způsobem změnil můj pohled na Ježíše v umučení. Ta věta zní: *Inspiravit ei (Deus Pater) voluntatem patiendi pro nobis, infundendo ei caritatem.* (Bůh Otec v něm vzbudil vůli přijmout utrpení tím, že do něho vlil lásku.) Ježíšovo utrpení není hrdinství. I pro Ježíše platí, že jeho odpověď byla především milost. Pro Ježíše platí totéž, co pro nás. Jeho odpověď byla především darem od Otce. Bůh nejen tak miloval svět, že dal svého Syna (Jan 3,16), ale dal Synovi také také vůli, aby řekl *ano* k utrpení, neboť naplnil jeho srdce láskou a k plnosti lidství mu dal i plnost Ducha Svatého, kterou již měl. Obno-

va tohoto daru je pro Ježíše také novým počátkem. Tím, že mu dal plnost lásky, dal mu plnou schopnost říci *ano*, dal mu plnou možnost odpovědi, tak jako ji dává nám jakožto možnost poslouchat.

Existuje jedna modlitba, kterou se kněží mají modlit před svatým přijímáním: „Pane Ježíši Kriste, Synu živého Boha, který jsi z vůle Otce ve spolupráci Ducha Svatého dal svou smrtí světu znovu život...“ Jak je krásné dívat se takto na Ježíše a uznávat, že jeho poslušnost, jeho odevzdanost do Otcových rukou je především plnost lásky, kterou mu dal Otec.

KONCELEBRACE BUDE OMEZENÁ

Kardinál Cañizares Llovera, prefekt Kongregace pro posvátné obřady, připravuje omezení dosavadní praxe v koncelebrování. Tato praxe překračuje to, co měl na mysli II. vatikánský koncil. Koncelebrování nemá sloužit k řešení logistických a organizačních problémů. Při velkém počtu koncelebujících se ztrácí podstatný smysl koncelebrace. Kněží jsou příliš daleko od oltáře a celebranta a nemohou s ním dodržet jednotu gesta a slov, často ani jednotu liturgického oděvu. Kardinál se odvolává také na papeže, který znovu doporučuje rovněž individuální slavení mše svaté i bez účasti věřících, protože přináší velký duchovní užitek a posiluje kněžské povolání a ztotožnění kněze s Kristem.

Kath-net

Jsou to dojímavá Ježíšova slova: *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?* A opuštěný Ježíš takto opouští sám sebe: *Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha.* Ježíš zakusil všechnu bolest. Ale je to zcela jiná věc zakoušet bolest opuštěného, když se sám odevzdává. Zakusil všechnu bolest opuštěnosti od Otce. Ale Otec mu dal plnost lásky, Ducha Svatého. Otec mu dal možnost, aby jako opuštěný opustil sám sebe a daroval se. Je to rozdíl, když malé dítě trpí vložené do matčiny náruče, než když trpí a nemá se komu odevzdat. Otec dal Synovi plnost lásky, pro kterou se v úplné opuštěnosti odevzdává.

Ježíšovo utrpení není hrdinství. Je to opuštěné dítě, odevzdává se pro plnost lásky, která byla vlita do jeho srdce. Je to dítě, které plně zakouší lidskou bolest a odevzdává se do náruče Otce pro plnost zalíbení, která je mu vlita do srdce.

Jak je to dojemné, když při křížové cestě opakují při každém zastavení: „Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému!“ Utrpení není hrdinství. Je to tajemství darované lásky. On sám řekl: „Syn sám od sebe nemůže dělat nic.“ On sám řekl: „Až povýšíte Syna člověka od země, tehdy poznáte, že jsem to já a že sám ze sebe nic nekonám.“ (Jan 8,28) Když uznáváme, že Syn sám od sebe nemůže dělat nic, uznáváme, že Jednorozený je Bůh, Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha.

Nevím, zda se mi podařilo vyjádřit mé dojetí z pohledu na ukřižovaného Ježíše. Na Ježíše, který volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ a současně se odevzdává do náruče Otce. Odevzdává se pro plnost lásky, kterou mu dává Otec. Tak také jeho *poslušnost*, pro kterou nás spasil, je *především* milost, zalíbení Otce v jeho milovaném Synu.

30giorni: *Meditazione sulla santa Pasqua*

(Překlad -lš-)

Svatý Alois Scrosoppi (4)

První spolupracovnice

Pro vedení osiřelých dívek vyhledávali P. Karel i P. Alois vhodné dívky, které uměly šít. Takové, které mají dobrý charakter, obětavého ducha, umějí si v leccems poradit, aby tak byly schopné vychovávat dobré hospodyně a ženy v domácnosti.

Přírozeně, ty nejlepší a nejnadanější našel P. Karel. Ale P. Alois si vybral ty dvě nejpočetnější.

Jedna z nich byla Voršila Baldasi z Buia. P. Alois procházel čtvrti velké farnosti hlavně proto, aby žebřil o prostředky na novou budovu nebo na kuchařici pro kuchyni, a drží nevychovaní ho nepřijemně obtěžovali. Voršila, kterou dojala pokora tohoto kněze, napomenula uličníky, vzala uzdu oslíka a pod jejím vedením pokračovala pak „sbírka“ pokojně. Nakonec odešla s P. Aloisem až do jeho ústavu.

Ta druhá byla nemanželská dcera Jana Marie. P. Alois ji uviděl, jak češe vlnu na prahu svého domu, a pozval ji, aby šla pomáhat do jeho díla. Odpověděla, že to není možné, – myslela přítom totiž na svůj nemanželský původ – ale nakonec se podvolila naléhání P. Aloise a řekla, že bude pracovat se sirotky nějaký čas třeba dobrovolně a zdarma. Nakonec však v kongregaci zůstala.

Jak soudil P. Alois, sloužit Pánu a pomáhat sirotkům mohou nejlépe ti, kteří sami zakusili, co je to chudoba a opuštěnost.

Když dílo nabylo určité stability, nebyl si P. Karel jist, jak dále pokračovat.

Nejdříve se pokoušel zdokonalit skupinu učitelek a svěřil její vedení sestře ze vznešeného rodu Colloredo. Pak zamýšlel svěřit dílo již existující kongregaci a myslel přitom na kanosiánky nebo rosminiánky. Nakonec ustoupil svému mladšímu brat-

ru, který mu zřejmě řekl: „Co se budeme ohlížet nalevo nebo napravo? Tyto mladé dívky jsou prosté, mají obětavého ducha a zasvětily se na celá léta. Mějme k nim důvěru. S Boží milostí se ještě zdokonalí.“

A tak se o Vánocích 1845 zrodila u Ježíškových jesliček nová kongregace.

Ježíš živý a přítomný v chudých

O P. Aloisovi bychom mohli říct, že byl celou svou duší aktivní. Ale my přece víme, že aspiroval na usebraný a rozjímavý život. A jestliže byl „nesmírně aktivní“, jak uvádí jeden dokument diecéze Udine z roku 1849, je nicméně jisté, že žil v tak ustavičném spojení s Bohem, v tak trvalé modlitbě a zcela zaměřen k nebeským věcem, že toho, kdo ho potkal, mimoděk přiměl, aby udělal znamení kříže.

Svým příkladem, svými lekci inspiroval sestry k podobné lásce k modlitbě a vyžadoval od nich solidní a usebraný vnitřní život.

Protože se však měly věnovat výchovné práci, nemocným a chudým, dával jim ve své ob-

Sv. Alois Scrosoppi

vyklé prostotě pokyny, aby jejich duše nezabloudila ani do formalistické zbožnosti, ani aby nebyla příliš často zmatena řeholní dokonalostí, ani aby je horečná práce nedržela daleko od Ježíše a ducha nebes.

Jednoho dne se hlásila do ústavu žadatelka, která vypadala, jako by měla být umístěna do výklenku k uctívání. Doprovázel ji tatínek, který své dceruše při loučení políbil ruku. P. Alois tím byl šokován. Uvidíme, jestli umí práť prádlo a držet koště. Nevydržela ani dva měsíce. Libovala si ve zbožném vzdychání a nad prací ohrnovala nos. Zde však bylo třeba přiložit ruku k dílu, pečovat o nemocné, ale při tom všem měl zůstat Ježíš živoucí a stále přítomný.

ŠPANĚLSKO

Na světě je 40 milionů dívek, které nenavštěvují žádnou školu, a půl miliardy žen je negramotných. Připomněli to salesiáni k letošnímu Mezinárodnímu dni žen. Pro nedostatek vzdělání neznají tyto ženy ani svá práva a vůbec se neúčastní žádného rozhodování ve svých obcích. V Evropě jsou jiné nesrovnalosti. Ženy nedostávají za stejnou práci stejnou mzdu jako muži. Salesiáni žádají vlády a mezinárodní organizace, aby více zapojily ženy. Zrovnoprávnění mezi pohlavími je jedním z cílů milénia. *-idea-*

JUBILEUM PRAŽSKÉ ARCIDIECÉZE

Pražská arcidiecéze 12. května 2012 oslavuje 450. výročí formálního znovunastolení arcibiskupa. V důsledku husitských bouří nebyl od roku 1434 tento úřad obsazen téměř 130 let. Úřadovali zde jen diecézní administrátoři. Prvním arcibiskupem po této sedisvakanci byl vídeňský biskup Antonín Brus z Mohelnice (1518–1580). Při oslavách bude papežským delegátem vídeňský arcibiskup Christoph Schönborn.

Kath-net

„Už jsi umývala nohy nemocným?“ ptal se jedné sestry, která se zapracovávala v nemocnici. „Ano, otče.“ „A také jsi je políbila?“ Sestřička oněměla. Snadno se to řekne, ale provést to je opravdu něco jiného. „Ne, dceruško, musíš je právě políbit, protože jsou to nohy Ježíšovy. Musíš ve svých nemocných vidět Ježíše.“ A aby ji povzbudil, políbil je v její přítomnosti.

Světki mívají svá „přehánění“: ve skutečnosti berou všechny věci velmi vážně. A když říkají, že v nemocných je Ježíš, skutečně v nich Ježíše vidí.

Sestry první a druhé generace, ty, které vyrůstaly ve stínu P. Aloise, vyznačovaly se tímto duchem dvojího sebeobětování: vnitřního i vnějšího.

Ty, které nepadly za obětí epidemii cholery a neštovic – a bylo jich nemálo –, se brzy strávily, jakoby spáleny ohněm lásky, kterou v jejich srdci otec roznilil.

V Kristově tajemství

Askeze a duchovní formace P. Aloise byla vysloveně zaměřena na Krista. Na prvním místě stála Eucharistie.

Spolu s Eucharistií byl uctíván také Ukřižovaný, především v pobožnosti křížové cesty, která se konala každý den, vždy vkleče na holé podlaze, s políbením země při každém zastavení a s rozevřenou náručí při rozjímání a modlitbě.

K Ježíši se nutně pojila i Maria, kterou vždy nazývali „Maminka“. Jak krásný byl vždy měsíc máj v kostele svaté Marie Magdalény nebo v kapli u Opuštěných!

Zcela výjimečná byla jeho láska k svatému Josefu. Tesař z Nazareta byl patronem domu. Jeho socha stála a dodnes stojí u vchodu a P. Alois mu věšel na krk cedulku, když se věci nedařily: „Svatý Josefe, myslí na nás!“ Všechny tři, Ježíše, Marii i Josefa, nacházel společně v nazaretském domku, který měl v obzvláštní úctě. Dal postavit v Orzano malý kostel to-

hoto typu a tam si také přál být pochován.

Všechny tři také nacházel v betlémské jeskyni. A u této jeskyně o Vánocích 1845 chtěl slavit zrození kongregace sester Prozřetelnosti, kterou předpověděl již v roce 1837.

Pokora, pokora, pokora

Zbožnost byla potravou a dechem jeho duše. Pravá zbožnost je semeništěm ctností. Všechny ctností. A které obzvláště? Pokory!

Byla zde jedna sestřička, která vypadala jako figurina, nikoliv z instinktivní ženské marnosti, ale z vrozeného temperamentu. Jednou ji měl P. Alois zavést do nemocnice v Portoguardo spolu s jinou sestrou. Nastoupili do povozu taženého ústavním konikem Bagalinem a jeli po prašných a kamenitých cestách směrem na Codropio, pak po ulici Tagliamento a dalších. Umíme si představit, jak byli při příjezdu zřízení a zaprášení.

Kdo ví, snad se ta malá chtěla před vstupem do Portoguardo trochu upravit. Ale co neudělal P. Alois? Sotva s tím skončila, přehodil jí přes ramena starý a vybledlý plášť a tak ji představil spolusestrám.

Tady se jednalo o vnější pokoření. Ale P. Alois chtěl především vnitřní pokoru. Někdy byl v té věci zkoušek pokory dokonce příliš tvrdý. Zakusily to sestry Helen Zoccolli a Cecilie Piacentini, obě pozdější generální představené. Jestliže tak jednal se sestrami, choval se tak především sám k sobě.

P. Aloisovi se podařilo zůstat v pozadí a ve skrytosti do té míry, že se nepočítalo s tím, že by se po smrti svého bratra Karla stal duchovním dědicem jeho projektů. Měl se jím stát don Petr Benedetti. Alois byl pokládán za dobrého posluhu, za dobrého dřiče. Posuzovali schopnosti a duchovní velikost spíše podle výsluhy let.

*(Pokračování)
Překlad -lš-*

MARIA, MATKA BOŽÍ A UČITELKA MODLITBY - dokončení ze str. 2

(srov. Sk 1,13) v atmosféře naslouchání a modlitby, byla Maria přítomná předtím, než se brány dokořán otevřely a oni začali hlásat Krista všem národům a učili je zachovávat všechno, co jim přikázal (srov. Mt 28,19-20). Etapy Mariiiny cesty z nazaretského domku do domu v Jeruzalémě skrze kříž, u něhož ji Syn svěřil apoštola Jana, byly poznamenány schopností zachovávat vytrvale klima usebranosti, takže rozjímala o každé události v mlčení srdce před Bohem (srov. Lk 2,19-51), a v meditaci před Bohem a v chápání jeho vůle byla také schopná ji vnitřně přijmout. Mariiina přítomnost mezi jedenácti apoštolů po nanebevstoupení není tedy prostou historickou poznámkou k uplynulé události, ale nabývá významu velké ceny, protože ona s nimi i sdílí v modlitbě to, co je zde nejdrahocennější – živou památku Ježíše. Sdílí s nimi Ježíšovo poslání: uchování Ježíšovy památky je zachováním jeho přítomnosti.

Poslední zmínku o Marii v obou spisech umístil Lukáš do sobotního dne, dne Božího odpočinku po stvoření, dne mlčení po Ježíšově smrti a očekávání jeho zmrtychvstání. A je to tato epizoda, ve které je zakořeněna tradice sobotní úcty Panny Marie. Mezi nanebevstoupením Zmrtychvstalého a prvními křesťanskými Letnicemi se apoštolové a církev shromažďují s Ježíšovou Matkou, aby s ní čekali na dar Ducha Svatého, bez něhož by se nemohli stát jeho svědky. Ona, která ho již přijala, aby počala vtělené Slovo, sdílí s celou církví očekávání stejného daru, aby se v srdci každého věřícího *utvořila Kristova podoba* (srov. Gal, 4,19). Jestliže bez Letnic není církev, není ani Letnic bez Ježíšovy Matky, protože ona prožívala jedinečným způsobem to, co církev za-

kouší každý den pod vlivem působení Ducha Svatého. Svatý Chromácius z Akvileje komentuje tuto zmínku ze Skutků apoštolů takto: „Církev se shromáždila v hořejší místnosti večeřadla spolu s Marií, Ježíšovou matkou, a spolu s jeho bratry. Nelze tedy mluvit o církvi, není-li přítomna Maria, Matka Páně... Kristova církev je tam, kde se hlásá Kristovo vtělení z Panny, a tam, kde apoštolové hlásají, že jsou bratři v Pánu, naslouchá se evangelium.“ (*Sermo* 30,1)

Jednomyslná modlitba

Druhý vatikánský koncil chtěl zdůraznit zvláště toto pouto, které se viditelně projevuje ve společné modlitbě Marie a apoštolů na stejném místě v očekávání Ducha Svatého. Dogmatická konstituce o církvi *Lumen gentium* praví: „Poněvadž však Bůh rozhodl, aby tajemství lidské spásy nebylo slavnostně zjeveno dříve, než sešle Kristem přislíbeného Ducha Svatého, vidíme apoštolů přede dnem letnic, jak *jednomyslně setrvávají v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými* (Sk 1,14), a také Marii, jež svými modlitbami vyprošuje dar Ducha svatého, který jí zastínil už při zvěstování.“ (č. 59) Mariiním privilegovaným místem je církev, kde je „oslavována jako vynikající a zcela jedinečný člen církve, jako předobraz a dokonalý vzor její víry a lásky“ (tam., č. 53).

Uctívát v církvi Ježíšovu Matku znamená tedy učit se od ní být společenstvím, které se modlí: a to je jedna z podstatných známek prvního křesťanského společenství popisovaného ve Skutcích apoštolů (srov. 2,42). Modlitba je často podnětá situací obtíží, osobních problémů, které nás vedou k tomu, abychom se obraceli na Pána a obdrželi světlo, posilu a po-

moc. Maria nás zve, abychom rozšířili dimenze modlitby a obraceli se k Bohu nejen v potřebách a nejen sami o sobě, ale jednomyslně, vytrvale a věrně, abychom měli *jedno srdce a jednu duši* (srov. Sk 4,32).

Drazí přátelé, lidský život prochází různými fázemi, často obtížnými a náročnými, které vyžadují nevyhnutelná rozhodnutí, odříkání a oběti. Ježíšova Matka, kterou postavil Pán do obtížných okamžiků dějin spásy, dokázala odpovídat vždy s plnou připraveností, která je plodem hlubokého spojení s Bohem, jaké uzrálo v ustavičné intenzivní modlitbě. Mezi pátkem Umučení a nedělí Zmrtychvstání jí byl svěřen milovaný učedník a s ním celé společenství učedníků (srov. Jan 19,26). Mezi Nanebevstoupením a Letnicemi se nachází v modlitbě v církvi a s církvi (srov. Sk 1,14). Maria, Matka Boží a Matka církve, uskutečňuje toto mateřství až do konce dějin. Svěrmě jí každou fází svého života osobního i církevního a v neposlední řadě i náš konečný odchod. Maria nás učí nutnosti modlitby a ukazuje nám, že jen v trvalém vnitřním láskyplném sepětí s jejím Synem můžeme vyjít z „našeho domu“, z nás samotných s odvahou, abychom došli až na kraj světa a hlásali všude, že Ježíš je Pán a Spasitel světa. Děkuji.

Bollettino Vaticano
14. března 2012
(Mezititulky redakce Světla)
Překlad -lš-

CHRÁM BOŽÍHO HROBU

Chrám Božího hrobu je možno navštívit online. Letošní velikonocní slavnosti budou přenášeny v přímém přenosu a chrám je možno navštívit ve virtuální prohlídce. V dalších týdnech budou otevřeny stránky dalších významných poutních míst jako Kafarnaum, Getsemany, chrám Zvěstování v Nazaretě a chrám Narození v Betlémě.

-pm-

Ježíšova poselství P. Ottaviovi Michelinimu (35)

CTNOST ZBOŽNOSTI

12. prosince 1975

Boží Prozřetelnost stanovila, aby lidé putující po této zemi byli ve styku s Bohem Stvořitelem, Pánem, Spasitelem a Posvětitel-lem pomocí zvláštních znamení a prostředků.

Tyto prostředky jsou rozmanité, ale všechny slouží stejnému účelu. Bůh může s vámi komunikovat i bez těchto prostředků.

Používání těchto prostředků, které regulují vaše vztahy k Bohu Stvořiteli a Pánu, se nazývá „zbožnost“. Zbožnost je ctnost veliké důležitosti, protože slouží duším, aby se pozvedaly k Bohu, chválily Ho, děkovaly Mu, oslavovaly Ho a vyjadřovaly své city, prosby a prosily za odpuštění spáchaných hříchů, aby se spojily s hlasy všeho stvoření a spolu se všemi tvory živými i neživými vzdávaly chválu Tomu, který je Alfa a Omega všeho a všech.

Zbožnost proto musí být ctností všech duší. Běda těm, které ji v sobě ničí; zhásejí v sobě všechno božské světlo a izolují se od Boha a stávají se očekávanou kořistí Satana. Člověk bez zbožnosti je jako člověk zbavený svých dovedností, který není schopen nikomu nic dávat a od nikoho nic přijímat; člověk bez zbožnosti je zmražený a zbavený své svobody, odsouzený, aby byl otrokem ďábla. V jeho rukou se stane nástrojem zkázy.

Přestali se modlit

Z toho vyplývá důležitost této základní ctnosti, kterou se ateismus vždy snažil všemi prostředky a způsoby zničit v milio-
nech duší.

Ateismus se může právem chlubit, že zničil tuto ctnost ve velkém množství křesťanů, dokonce i v duších mnoha kněží,

řeholníků a řeholnic, kteří zaslepeni touto absurdní materialistickou civilizací uhasili v sobě pramen, který živil jejich vnitřní život a byl duši veškeré pastorační aktivity. Bez zbožnosti duše vyprahnou a proměňují Církev ze zahrady na poušť.

Kolik je kněží, kteří se už nemodlí!

Nemodlí se breviář, nemodlí se růženec, ten pro ně „byl dobrý pro jinou dobu“, nekonají rozjímání. Místo toho si zavedli rádio, televizi, písničky, četbu a jiné věci, o kterých je lépe pomlčet.

Světla víry, naděje a lásky pohasla, proces rozkladu božského života je takřka dokončen.

Bůh je sesazen z trůnu, na jeho místo je nastolen mýtus sociálního pokroku a pomyslná sociální spravedlnost, kterou není možno vůbec uskutečnit, protože je jasné, že sociální spravedlnost není možno uskutečnit bez opravdové svobody a bez Boží pomoci.

Otevřít oči

Synu, můj Náměstek na zemi zná a sleduje rostoucí morální rozklad mého mystického Těla a velmi tím trpí. Trpí, protože mnoho kněží a ne jeden biskup nechťejí slyšet jeho četné výzvy k víře, opravdové zbožnosti, jedinému prameni duchovní plodnosti.

Kdo neslyší papeže, neslyší ani Mne, kdo ignoruje papeže, ignoruje Mne, kdo nenásleduje papeže, ani Mne nenásleduje.

Na co čekáte, aby to otřásl vaší strnulostí?

Na co čekáte, aby to otevřelo vaše oči pro skutečnost, která vám hrozí?

Chcete pasivně čekat, až budete pohřbeni v troskách?

Řekl jsem ti, synu, jak rád bych viděl v každé farnosti

zbožné sdružení přátel Nejsvětější svátosti. Postarej se o to, neztrácejte čas, seznam s tím farářem, a znovu se rozhoří plamen v mnoha duších.

Modli, se, můj synu, a podporuj modlitbu!

VNITŘNÍ SÍLA

13. prosince 1975

Piš, můj synu:

V předchozím poselství jsem hovořil o důležité ctnosti. Všechny ctnosti jsou důležité, jako jsou důležité všechny údy těla, ale některé údy mají větší důležitost, jiné menší.

Ctnost, o které chci mluvit, je ona vnitřní síla, kterou křesťan nutně potřebuje, protože musí celý život bojovat proti silám Zlého.

„Život člověka na zemi je boj.“ To je přehlížená pravda utopená v přemíře jiných církevních problémů, ačkoliv by se jí měla věnovat zvláštní pozornost a třeba ji chránit před všemi nástrahami Nepřítele.

Tak jak krok za krokem poznává dítě duchovní těžkosti, s nimiž se setkává, jestliže si chce zachovat víru v Boha Stvořitele, Vykupitele a Posvětitel, tak také potřebuje, aby bylo stále více osvícené. Potřebuje pomoc, aby se cvičilo v ctnosti síly a učinilo si realistickou představu o základním boji a smyslu pozemského života, aby nakonec dosáhlo života věčného.

Musí být vyzbrojeno nezbytnými zbraněmi pro boj, musí být poučeno, kdy a jak používat účinné tyto zbraně.

Lidé cvičí vojáky náročným způsobem v používání zbraní. Musí se účastnit cvičení, vysvětluje se jim, kdy a jak mají sáhnout k té či oné zbraně. Jen v mé Církvě, které nescházejí potřebné struktury, není pochopena důležitost tohoto ústředního pastoračního problému. Když se zanedbá toto, všechno ostatní zůstane okrajové, je to jen rámeček. K čemu bude člověku všechno ostatní, jestliže nakonec ztratí svou duši?

Na čem závisí spása člověka

Všechna výchova a formace dětí, které vstupují do života a setkávají se se základními těžkostmi, musí být skloubena v těchto bodech, jak jsem o tom mluvil již dříve: stvoření a pád člověka, moje vtělení, umučení a smrt, Boží Slovo, které vysvobozuje lidstvo; moje vykoupění, moje mystické Tělo, které vyšlo z mého otevřeného Srdce.

Proč tak naléhám na tyto body, které tvoří páteř dějin lidského rodu? Protože na tyto historické skutečnosti se váže život všech lidí.

Lidé se nemohou izolovat od tohoto boje, na kterém závisí věčná spása nebo věčné zavržení.

Nikdo na tomto světě se nesmí domnívat, že se může utkat s nepřítelem, který ho převyšuje svou povahou i silou, bez přiměřené pomoci, kterou jsem mu zajistil a jejíž cenu dobře znáte.

Proto jsem chtěl, aby byla na světě moje Církev. Jejím cílem není pouze plodit Boží děti všemi způsoby a všemi prostředky, které vlastní. Ona jim musí dát také růst, žít je a bránit.

Protože Církev tvoří nejen hierarchie, ale všichni pokřtění, mají rodiče, vychovatelé a kněží velmi závažný úkol zabývat se od základu touto pastorační zaměřenou k tomu, aby lidé pochopili, co je jejich povinností: bojovat proti Satanovi, vtělenému zlu, v každém okamžiku svého života a užívat přítom v pravý čas přiměřené zbraně.

Tento boj musí mít pro křesťana přednost před vším ostatním; je přece jasné, že ostatní věci mají cenu jen do té míry, v jaké slouží k dosažení cíle našeho života. Nikdy se nesmí zapomínat, že jsem z křesťana učinil vojáka, bojovníka. Jsou-li silní ve víře, pevní v naději, mocní v lásce, dobře vyzbrojeni a vycvičení mohou se utkat s Nepřítelem s jistotou, že zvítězí, jako David porazil Goliáše.

Chybná formace

Synu, pověz Mi, zda úsilí, které tzv. křesťanští rodiče věnují formaci a výchově svých dětí, se ti jeví jako přiměřené a správné?

Dělají z dětí nejdříve panenky, pak modly a nakonec všemocné tyrany.

Dětem se nic neodepře. Již od nejtutějšího dětství je každý jejich vrtoch uspokojen, všechno mohou říct, všechno udělat, splní se jim každé přání, a už v základní škole máme děti pod vlivem drog.

Nikdy se od nich nepožaduje odříkání ani obět. Není divu, že je ovládnou neřestí dříve, než se jako poupatata otevrou životu.

Mnozí rodiče těchto dětí se pokládají za dobré křesťany, čas od času se zpovídají, moji kněží jim dávají rozhřešení s velkou benevolencí a biskupové dále spí.

Dospěli jsme až do tohoto bodu zvrácenosti: základní problém se ztratil ze zřetele. Diskutuje se donekonečna o nejrůznějších věcech, ale věřící se nesdružují kolem pastýře, aby studovali strategii týkající se největšího pastoračního problému.

Duševní choroby se neléčí mírnými běžnými léky, nádory se neléčí jakoukoliv mastičkou. I když chirurgický zákrok nikdo neví, neváhá se mu podrobit, když může zachránit život. Ale kolik je prázdných obav, když se jedná o nejvyšší dobro, jakým je duše! Váhá se a správné řešení se odkládá na neurčito.

Slabost a nejistota některých biskupů a kněží jsou hlavní příčinou mnohého zla, kterým trpí současná církev.

Zásah uvážený, ale rychlý, provedený ve správnou chvíli může zabránit velkým škodám, jimiž trpí současná církev.

Modlí se, můj synu, obětuj všechna i malá utrpení, abys zmírnil nekonečný smutek mého milosrdného Srdce.

Žehnám ti, nedělej si starosti s tím, co bude s tebou. Postavíš ti vědomí, že jsi v mém Srdci.

(Pokračování)

Jako protimodel k sabatu a neděli formuloval marxistický filosof Ernst Bloch ve svém hlavním díle „Princip naděje“ vizi: „Proto katedrálou budoucnosti bude laboratoř: kostely nové doby budou elektrárny. (...) Pak nebudeme potřebovat, abychom rozlišovali mezi nedělí a všedním dnem: nebudeme potřebovat sabat, protože člověk bude svým vlastním stvořitelem. Přestane se namáhat s ovládním přírody, bude sám představovat přírodu jako její proměnu.“ (str. 928n a 1071n)

Podle tohoto pojetí je daná skutečnost bezcenná, člověk musí teprve uskutečnit opravdové stvoření, které teprve bude k něčemu. Proto dosáhnout změny je základním úkolem pro člověka, který použije pokrok a přírodu jako materiál, ze kterého stvoří „lepší“ svět.

Paralely

Proti biblické výpovědi o stvoření a o člověku stojí v dnešním technicko-přírodovědeckém věku především výsledky přírodních věd, hlavně nauka o evoluci, která prý odsunula stranou „mýtus o stvoření“.

Přehlíží se přitom především, že biblická zpráva o stvoření a „evoluční učení“ odpovídají na rozdílné otázky: zpráva o stvoření nevypráví o tom, jak vznikl člověk. Mluví o tom, co člověk je. Vypráví o jeho nejvnitřnějším původu. Evoluční učení však chce naopak poznat a popsat biologický průběh. Tím však není schopno vyložit původ „projektu“ člověka, jeho vnitřní původ a podstatu. Kromě toho jsou mezi moderními vědeckými spekulacemi o počátcích a někdejšími vývoji našeho světa a mezi zprávami Genesis udivující paralely: Tak to můžeme pokládat jako svým způsobem za vědecky potvrzené, že svět skutečně má někde a někdy svůj počátek. Dále existovalo zřejmě na počátku chaotické prolínání hmoty a energie, které Genesis na-

Rozumem nadaný duch, nebo pouhá příroda? (2)

K víře ve stvoření světa neexistuje rozumná alternativa

Jestliže se vzdáme dogmatu o stvoření, pak víra, jež Bůh nemá s materiální skutečností nic společného, ztrácí veškerou svou skutečnost.

zývá „Tohuwabohu“. Dále souhlasí vědecké spekulace s Bibli v tom, že prvním svým způsobem spořádaným jevem je světlo. V průběhu dalšího vývoje pak vznikají stále uspořádanější útvary: v mikrooblasti atomy a molekuly, v makrooblasti hvězdy různého druhu. Následuje přechod k vyšším útvarům vždy v přesných krocích. Ani atomy, ani molekuly nevznikají ve všeobecném procesu, ale vždy v náhlém dění. To platí i pro vznik života a jeho další rozvoj. Podle dnešního stavu poznání je třeba přijmout, že rozvoj živých bytostí následoval v rozhodujících přechodech od jednoho základního typu k druhému. O tom svědčí v neposlední řadě fosilie. Také ve sledu vznikání druhů souhlasí v rozsáhlé míře Genesis s pokrokem našeho vědeckého výzkumu: poté, co v kosmickém vývoji vznikl náš planetární systém, na naší zemi vznikly předběžně

vých vynořil relativně později, vedlo asi ke krátkému spojení, že je možno celý svět včetně živé přírody a člověka „vykládat“ tak, že vznikl jen z pralátky dalším vývojem.

Diskuse o zásadních námitkách

Takový pokus učinil nejdříve podle ideologie předem stanovené jako ateistické dialektický materialismus a dále dnes rozšířený evolucionismus, resp. neodarwinismus, který vychází ze samostatné sebeorganizující síly hmoty a tvrdí, že všechno živé včetně člověka vděčí za svůj původ určitým zákonitostem řady šťastných náhod.

„Klasickým“ představitelem tohoto pojetí byl francouzský biolog Jacques Monod (1910–1976), který musel nicméně dodat: „Při pomyslení na nesmírnou cestu, kterou evoluce urazila snad za tři miliardy let, na nesmírnou

podmínky pro možnost života, dal Bůh podle Genesis pokyn zemi a moři, aby vytvořily rostliny a zvířata. V rozdílu k prvnímu dni stvoření, kdy povstal „Tohuwabohu“ z ničeho, následuje tvoření rostlin a živočichů nikoliv pouze přímo od Boha z ničeho, nýbrž s použitím toho, co už bylo stvořeno. Skutečností, že materie je základnou pro vše živé a že člověk se v říši ži-

pestrůst struktur, které tím byly stvořeny, a na obdivuhodnou schopnost bytostí – od bakterie až k člověku – můžeme snadno upadnout do pochybnosti, zda to všechno může být výsledkem obrovské loterie.“ I přes tuto sebekritickou otázku trvá Monod na tezi: „Číslo našeho losu šťastně vyšlo v loterii.“

(Pokračování)

Překlad -lš-

Neděle Božího milosrdenství

5. května 2000 byl vydán dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kterým byla ustanovena 2. neděle velikonoční jako Neděle Božího milosrdenství (letos 15. dubna). Pán Ježíš totiž obdaril tento svátek velkými přísliby. Největší z nich je spojen se svatým přijímáním přijatým v tento den. Je to příslib „úplného odpuštění vin a trestů“, čili stejné milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. Přípravou na svátek má být nověna, která začíná na Velký pátek. Nověna spočívá v denní modlitbě korunky k Božímu milosrdenství. V den svátku Božího milosrdenství Ježíš pak chce zahrnout lidi nejen spásonosnými milostmi, ale rovněž časnými dary. Mají-li mít věřící užitek z velkých darů, které chce Pán dát každému člověku, je třeba, aby byli v milosti posvěcující (po svátosti smíření), aby neměli zalíbení v žádném hříchu, aby plnili podmínky úcty k Božímu milosrdenství (důvěra a činná láska k bližnímu) a přistoupili v ten den k „prameni života“, čili ke sv. přijímání.

29. června 2002 vydal Svatý stolec dekret*, kterým udělil Jan Pavel II. plnomocné odpustky všem, kteří se o slavnosti Božího milosrdenství zúčastní v chrámě jakékoliv pobožnosti k Božímu milosrdenství.

Více o dalších milostech a příslibech, text nověny a korunky k Božímu milosrdenství najdeme v brožurce JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI! (vydala Matice cyrilometodějská s. r. o. – brož., A6, 64 stran, 39 Kč). Deník sv. Faustyny, psaný během posledních čtyř let jejího života na jasnou žádost Pána Ježíše, vyšel v češtině pod názvem DENÍČEK (vydalo Karmelitánské nakladatelství – váz., 120x185 mm, 678 stran, 399 Kč).

* lze najít na www.vatican.va/roman_curia/tribunals/apost_penit/

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

do tohoto svátostného daru. Všechny obřady je třeba prožívat s živým vědomím: všechno to, co se zde připomíná, co se zde symbolicky zobrazuje, to se má uskutečnit přímo pro mne a ve mně. Eucharistie je konkrétní, Bohem zvolený způsob, jak každému osobně „doručit“ působnost a plody díla vykopení. V tomto smyslu je třeba rozumět Ježíšovým slovům: „Jestliže nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život.“ To je cesta, kterou k naší spáse od věčnosti stanovil sám Bůh a do které my nemáme co mluvit. Žádná její alternativa neexistuje, je marné si ji vymýšlet.

Mluvit při „uvítání věřících“ o tom, že se přišli setkat s Pánem v jeho slovu a v Eucharistii, je veliké zploštění celé mystické skutečnosti. My nepřicházíme na mši svatou, abychom se s Pánem setkali, my přicházíme, abychom byli osobně přítomni tomu, čeho se účastnila jeho Matka a milovaný učedník v nejdramatičtějším hodinách Velkého pátku, při čemž o nás platí jeho slova: „Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili!“ Jakmile se skutečně se vši vírou, láskou a usebraností začneme zabývat tím, čeho se účastníme, pak všechny starosti o „aktivní účast“ se stávají bezpředmětné a umělé pokusy o něco „aktivního a atraktivního“ se stanou jedinečnou překážkou toho podstatného. Moje osobní spoluúčast na Ježíšově umučení

a smrti je tou nejpodstatnější aktivní účastí. Všechna pozornost se musí zaměřit k tomu, co pro mne Boží Syn nejen podstupuje, ale s čím chce také osobně vstoupit do celé mé bytosti. Tímto zdánlivě individualistickým pojetím je současně nejlépe uskutečněno to, čemu říkáme „společensství“. Naše společensství má zcela jiné kořeny a parametry, než jakými se zabývá sociologie. Naše společensství nevzniká tím, že se scházíme, ale tím, že Ježíš Kristus jednoho každého jako plod své výkupné oběti přivtěluje živě do sebe, takže se stáváme „jedním tělem“, nejvyšší organickou a živou jednotou, a to nejen s těmi, kteří jsou právě v kostele, ale se všemi věřícími na celém světě, kteří jsou takto milostí Ducha Svatého spojeni v jedno Kristovo Tělo. Proto k nám Ježíš osobně vstupuje, abychom byli v něm jedno, jako On a Otec je jedno, On v nás a Otec v něm. To, co nám Ježíš o Velikonocích zjevuje, to se netýká jen Velikonoc, to všechno beze zbytku tvoří i nadále každodenní dění ve mši svaté a s ní spojeném svatém přijímání. Boží Syn se na kříži odevzdal Otci, aby byl jedno s námi, jako je jedno s Otcem. Proto ať každý zvažuje, zda vyčerpal všechny prostředky a projevy pokory a úcty, když přijímá z rukou Otce ten nejdražší dar, jeho milovaného jednorozeného Syna. -lš-

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na volně koncipovaný **cyklus duchovních obnov ŠKOLA BLAHOŠLAVENSTVÍ**, který souvisí s pastorační přípravou na rok 2013. Duchovní obnova na téma „**Blahoslavení milosrdní**“ se uskuteční **ve dnech 21.–22. 4. 2012**. Program začíná v sobotu v 9 hod. mši svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu. Zakončení v neděli ve 13 hod. **Přihláška je na www.premonstratky.cz/centrum. Z důvodu omezené kapacity je nutné se přihlásit do 16. 4. 2012** na e-mail: info@premonstratky.cz • tel. 733 755 836.

Centrum naděje a pomoci Brno vypisuje výběrové řízení na pozice **ve zdravotnických profesích: VŠEOBECNÁ ZDRAVOTNÍ SESTRA • PORODNÍ ASISTENTKA • PRAKTICKÝ LÉKAŘ • LÉKAŘ OBORU INTERNÍ LÉKAŘSTVÍ • GYNEKOLOG • DERMATOLOG**. V současné době by se jednalo o krátkodobé zástupy s výhledem na pracovní úvazek. Podmínkou je kromě potřebného vzdělání úcta k prarodinným hodnotám, úcta k životu od početí, komunikativnost, znalost práce s počítačem i ochota dále se vzdělávat. Více o práci organizace je na www.cenap.cz. V případě zájmu zašlete motivační dopis s životopisem na e-mail cenap@cenap.cz.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA DUBEN 2012

Všeobecný: Aby mnoho mladých lidí zaslechlo volání Krista a následovalo ho v kněžství a řeholním životě.

Misijní: Aby vzkříšený Kristus byl znamením spolehlivé naděje pro muže a ženy afrického kontinentu.

Úmysl našich biskupů: Za pomoc Ducha Svatého pro všechny životní situace spojené s bolestí a utrpením.

O námět k zamyšlení se tentokrát postaral jeden z našich čtenářů. Poslal nám velmi smutný dopis, ve kterém mimo jiné stojí:

„Můj syn měl delší rozhovor s kamarádem a jeho přítelkyní, která je mou příbuznou. Oba chodí do kostela v N... Vyšlo přitom najevo, že ti dva »nevěří, že je Kristus v eucharistii opravdu přítomen«, myslí si, že mše svatá je »slavnost společenství«. Když můj syn řekl, že je to především Boží oběť, příbuzná řekla, že »to už někde slyšela«. Ale kamarád nemohl pochopit, jak si někdo může myslet, že se Kristus opravdu obětuje, vždyť je to jen »taková připomínka, abychom nezapomněli«. Dále tvrdil, že je jedno, jestli je člověk křesťan, žid nebo muslim, vždyť máme všichni jednoho Boha. A dodal: »Co máš stále s tou naukou? Víra přece není o nauce, ale o tom, jak to prožíváš.« Přitom oba tito mladí křesťané jsou z přímo »výstavní farnosti«, z upřímně zbožných rodin, oba byli nedávno biřmováni, čemuž předcházela roční příprava...“

Není to zarážející, že ani takoví mladí věřící, kteří, jak by se mohlo zdát, mají ty nejlepší podmínky a předpoklady pro život z víry, dosud od nikoho ve svém okolí nepřijali skutečnou nauku církve? Jak to, že neví nic o tom, že v Eucharistii je osobně přítomen živý a pravý Bůh, a domnívají se, že přijímají „symbolický oplatek na památku“? Po roční přípravě na přijetí svátosti Ducha Svatého měli mít biřmovanci zcela jasno o všech základních pravdách víry, kterou mají celým svým životem i slovem hájit a hlásat. Všechno bohužel nasvědčuje tomu, že o základních pravdách víry nemá jasno ani vedení jejich farnosti, jestliže mu nevadí, když se zde vyučuje něco, co se s Katechismem katolické církve vůbec neshoduje. Vyrůstá zde generace, která převzala deformovanou víru, a tito mladí katolíci jsou o svých „pravdách“ tak přesvědčeni, že nechápou, o čem mluví ti druzí, kteří vyznávají pravdu pravou a neporušenou. Zastávají se svého přesvědčení, jako by je někdo chtěl připravit o jejich neocenitelný poklad, protože ho tak skutečně přijali. Před více než čtyřiceti lety si stěžoval Pán Ježíš Mons. Michelinimu na nedbalost a nezodpovědnost kněží a pastýřů, a někteří dnes pocíťují jeho slova jako nespravedlivé očerňování. A tu náhle ve výstavní moravské farnosti z údajně příkladné rodiny vyplave na povrch při zcela náhodném rozhovoru skutečnost, jak i v prostředí, které vypadá jako spolehlivá opora a záloha církve, tiše a nenápadně bují onen západní plevel rozvratu víry a naplňují se tak slova svatého Pavla: *Přijde doba,*

Na slovíčko

kdy lidé nesnesou zdravé učení. Připomíná mi to kalamitu, kterou před časem způsobil u sousedů vítr, který převrátil mohutný strom. Teprve když se kmen zlomil, vyšlo najevo, že pod zdravým povrchem se skrývalo zcela ztrouchnivělé jádro.

Škoda, že se ten mladý muž nezeptal svých přátel také na to, co vlastně o Velikonocích oslavují. Obávám se, že i na toto téma by odpověděli ve stejném protestantském duchu, který bez zábran vstoupil na kněžská učiliště. Oběť mše svaté a z ní plynoucí dar Eucharistie tvoří sám základ celé naší víry. Jestliže se na oltáři nekoná Ježíšova oběť, jestliže není skutečně přítomen v Eucharistii, pak je marná naše víra. Žoviální pan farář svým sympatickým moderováním živí spokojenost svého společenství, kterému ne-

SVATÝ TÝDEN - VELIKONOČNÍ TRIDUUM 2012 v cisterciáckém klášteře VYŠŠÍ BROD v KLASICKÉM ŘÍMSKÉM RITU, dle misálu bl. Jana XXIII. z roku 1962:

- **Květná neděle** - v 10.00 hod. mše svatá se svěcením ratolestí.
- **Pondělí, úterý, středa Svatého týdne** - v 6.45 hod. konventní mše svatá s cisterciáckým ordináři.
- **Zelený čtvrtek** - v 18.00 hod. mše svatá s umýváním nohou - adorace v Getsemanské zahradě do 22.00 hod.
- **Velký pátek** - v 15.00 hod. korunka k Božímu milosrdenství a litanie ke sv. Kříži. V 18.00 hod. velkopáteční obřady - adorace u Božího hrobu do 22.00 hod.
- **Bílá sobota** - od 8.00 hod. do 19.30 hod. adorace u Božího hrobu. Ve 20.00 hod. velikonoční vigilie - mše svatá.
- **Velikonoční neděle** - v 10.00 hod. mše svatá ze slavnosti Zmrtvýchstání našeho Pána Ježíše Krista.
- **Velikonoční pondělí** - v 10.00 hod. mše svatá s cisterciáckým chorálním ordináři.

Všechny bohoslužby se z důvodu generální opravy opatského chrámu konají v konventní zimní kapli v 1. patře vedle varhanního kůru.

Je také možnost zúčastnit se **chórových modliteb mnichů** v tradičním cisterciáckém oficiu - rozvrh lze nalézt na adrese www.klastervyssibrod.cz.

záleží na věrnosti nauce, ale na prožitcích. Za svatokrádeže, kterých se v podobné farnosti věřící pro svou hlubokou nevědomost de facto dopouštějí (a jsou přitom sami se sebou zcela spokojeni), nesou však plnou odpovědnost církevní představení.

V dopise německým kardinálům z 22. ledna 2001 napsal bl. Jan Pavel II.: „Jeví se mi jako velmi důležité připomenout biskupům, aby brali zcela vážně svou osobní odpovědnost za katolickou nauku, kterou je třeba osvědčit ve společenství s Kristovým ná-městkem a v zapojení do světové církve.“ „Pokračující proces sekularizace a s tím spojená ztráta víry hrozí, že nahodí církev zevnitř, takže se bude navenek jevit jako silná, ale ve skutečnosti ztratí svou věrohodnost.“ Blahoslavený papež výslovně uvedl, odkud vychází toto ohrožení: jsou to „teologická učiliště a kněžské semináře“. Uvádí dále: „Z informací, které dostávám, vyplývá, že přes jasná stanoviska učitelského úřadu dochází k případům, že se v liturgii, kázání a katechezi nezachovávají disciplinární směrnice církve.“

Tato eroze víry se pak nutně promítá i do morálních otázek. Křesťanské společenství, které si zvykne na liberalistický a benevolentní výklad víry, přistupuje tak i k příkázáním a začne se nakonec dovolávat, že dřívější platnou kázeň už není možno v současných podmínkách dodržovat. Tento pokřik se stal u sousedů již docela veřejným a hlasitým. A jak by také bylo pro ně možno zachovávat příkázání, když znehodnotili svátosti a připravili se tak o všechnu nadpřirozenou pomoc, kterou nám náš Pán svou smrtí a zmrtvýchstáním zajistil. Co má společného se slavením Velikonoc taková víra, která směřuje k sebeuspokojování a nikoliv k oběti?

Dopis našeho čtenáře končí naléhavou otázkou: „Poradte mi, co mám dělat?“

Je to vážná otázka. Správně smýšlející zbožný katolický křesťan se může v dnešní kritické době ocitnout i v prostředí svých nejbližších jako nějaký trosečník uprostřed zcela cizích názorů a postojů a je nakonec vystaven vážným pochybnostem, zda se vůbec nachází na správné cestě. Pro takovou situaci platí Ježíšova vážná předpověď: „Nemyslete si, že jsem přišel uvést na zem pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel rozdvojit syna s otcem, dceru s matkou a snachu s tchyní. Lidé z vlastní rodiny se s člověkem znepráteli. Kdo však nebere na sebe svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoděn.“ „Kdo není se mnou, je proti mně.“

I nás si Satan vyžádal, aby nás tříbil jako pšenici. -lš-

Pondělí 2. 4. 2012: 6:05 Octava dies (665. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Člun: Katolická církev ve Vietnamu **6:55** Čteme z křesťanských periodik **7:00** Putování modrou planetou: Chile a Patagonie **7:35** Terra Santa News: 28. 3. 2012 **8:00** Přejeme si... **8:15** Post Scriptum s P. Františkem Hanáčkem – mše sv. s děkanátem Olomouc **8:35** Smysl utrpení [P] **8:55** Divadélko Bubáček (22. díl): Strašidlo z proskovického mlýna **9:10** Fórum mládeže 2012: Závěry **9:20** Darkovice: křížovou cestou **10:00** Nedělní čtení: Květná neděle **10:30** BET LEICHEM – vnitřní domov (22. díl): Matteo Pesce **10:45** Zpravodajské Noeviny: 29. 3. 2012 **11:00** Noekreace aneb Vandrování (133. díl) **11:10** Noeland (54. díl) **11:40** Sedmihlasky (57. díl) **11:45** Klaunský pohádkový kufřík (16. díl): O čestnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Beethovenův Hradec [P] **12:50** Bol som mimo: Peter Vician **14:00** Octava dies (665. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:35** Krásy Čech a Moravy (5. díl): Český Krumlov **14:55** Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl [P] **16:00** Hornolidečko – Horní Lideč **16:15** Zambie: Řemesla Dona Boska **16:30** GOODwillBOY VII. (10. díl) **17:00** NOEparáda (158. díl) [L] **18:00** Po hladině: Šestý smysl [P] **18:25** Sedmihlasky (57. díl) **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (17. díl): O lakomosti [P] **18:45** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (31. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **19:10** Malana Papua **19:35** Přejeme si... **20:00** Klapka s... (39. díl) [P] **21:05** Na koberečku (124. díl) [P] **21:15** Mezinárodní dětská výtvarná výstava Lidice 2010 **21:35** Čteme z křesťanských periodik **21:40** Jan Pavel II., Svědek Neviditelného **22:45** Noekreace aneb Vandrování (133. díl) **22:55** Octava dies (665. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:30** Kulatý stůl: Celostátní setkání mládeže Žďár nad Sázavou 2012 **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 3. 4. 2012: 6:05 Hornolidečko – Horní Lideč **6:15** J. S. Bach: Matoušovy pašije (1) **7:50** Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij **8:10** Jan Pavel II., okamžiky pontifikátu **9:10** Salesiánský magazín **9:25** Collegium orientale **9:45** Divadélko Bubáček (22. díl): Strašidlo z proskovického mlýna **10:05** Octava dies (665. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:35** ThDr. Josef Hromádka – Jan Ámos Komenský, poutník naděje **11:35** Sedmihlasky (57. díl) **11:40** Klaunský pohádkový kufřík (17. díl): O lakomosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Hudební okénko (6. díl) **12:35** Podobenství (9. díl): Marnotratný syn **13:05** Dana & Přátelé (9. díl) **13:40** Putování modrou planetou: Chile a Patagonie **14:15** Zambie: Řemesla Dona Boska **14:30** Kulatý stůl: Kurzy Alfa **16:05** Čteme z křesťanských periodik **16:10** Přejeme si... **16:25** Malana Papua **16:50** Boromejky pod Petřínem **17:05** BET LEICHEM – vnitřní domov (22. díl): Matteo Pesce **17:20** GOODwillBOY VII. (10. díl) **17:50** Noeland (54. díl) **18:20** Sedmihlasky (57. díl) **18:25** Klaunský pohádkový kufřík (18. díl): O něžnosti [P] **18:40** Hermie a neposlušná včela Buzby **19:15** Noekreace aneb Vandrování (133. díl) **19:25** Odkaz předků (3. díl): Ročov **19:40** Zpravodajské Noeviny: 3. 4. 2012 [P] **20:00** Restituční polemika [L] **21:05** Putování po evropských kláštřech: Ad Lenglet, benediktin z kláštera ve Vaals, Belgie [P] **21:35** Žít cestou (1. díl) [P] **21:55** Zpravodajské Noeviny: 3. 4. 2012 **22:15** Terra Santa News: 28. 3. 2012 **22:35** Hlubinami vesmíru s dr. Michaellem Prouzou 1. díl **23:15** Post Scriptum s P. Františkem Hanáčkem – mše sv. s děkanátem Olomouc **23:40** Přejeme si... **23:55** Čteme z křesťanských periodik **0:05** Rok na Svatém Hostýně **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 4. 4. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 3. 4. 2012 **6:20** Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl **7:20**

Noekreace aneb Vandrování (133. díl) **7:30** Jak potkat svět (10. díl): s Alfrédem Strejčkem **8:55** Outdoor Films (2. díl): Richard Konkolski **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **13:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (31. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:20** Čteme z křesťanských periodik **13:30** Mariánské korunovace v dějinách **13:55** Na koberečku (124. díl) **14:05** Klapka s... (39. díl) **15:10** Divadélko Bubáček (22. díl): Strašidlo z proskovického mlýna **15:25** Zpravodajské Noeviny: 3. 4. 2012 **15:45** NOEparáda (158. díl) **16:50** Exit 316 MISE: Musíme si naslouchat [P] **17:10** Rok na Svatém Hostýně **18:05** Octava dies (665. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:35** Klaunský pohádkový kufřík (19. díl): O podlosti [P] **18:45** Sedmihlasky (57. díl) **18:50** Putování po evropských kláštřech: Ad Lenglet, benediktin z kláštera ve Vaals, Belgie **19:20** Terra Santa News: 4. 4. 2012 [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** BET LEICHEM – vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus, SJ **20:20** P. ThLic. Roman Czudek – Eucharistie jako život, život jako eucharistie (1. část) [P] **21:20** Noekreace aneb Vandrování (133. díl) **21:30** Krásy Čech a Moravy (5. díl): Český Krumlov **21:50** Zpravodajské Noeviny: 3. 4. 2012 **22:10** Mezinárodní dětská výtvarná výstava Lidice 2010 **22:30** Malana Papua **22:55** Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] **23:30** J. S. Bach: Matoušovy pašije (1) **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 5. 4. 2012: 6:05 Čteme z křesťanských periodik **6:10** Hudební okénko (6. díl) **6:40** BET LEICHEM – vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus, SJ **6:55** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (31. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **7:15** Odkaz předků (3. díl): Ročov **7:30** Kulatý stůl: Kurzy Alfa **9:05** Žít cestou (1. díl) **9:25** Pater Noster – Olivová hora **9:30** Misa Chrismatis z katedrály svatého Václava v Olomouci se svěcením olejí [L] **11:10** Smysl utrpení **11:25** Přejeme si... **11:40** Sedmihlasky (57. díl) **11:45** Klaunský pohádkový kufřík (19. díl): O podlosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** J. S. Bach: Matoušovy pašije (1) **13:45** Darkovice: křížovou cestou **14:20** Historie a symbolika obřadů velikonočního třídění: Obřady Zeleného čtvrtku **15:15** Večeřadlo – Místo Poslední večeře Páně a Selsání Ducha Svatého **15:20** Terra Santa News: 4. 4. 2012 **15:40** Noekreace aneb Vandrování (133. díl) **16:00** Dana & Přátelé (10. díl) [P] **16:30** Podobenství (10. díl): Soudec a vdova **17:00** Papuánské Velikonoce: Zelený čtvrtek **17:30** Mše svatá na památku Večeře Páně z Lateránské baziliky s Benediktem XVI. [L] **19:35** Olivová hora **19:40** Zpravodajské Noeviny: 5. 4. 2012 [P] **20:00** Evangelium podle Matouše: Velikonoce [P] **21:15** Kus dřeva ze stromu: Jasan [P] **21:30** Zpravodajské Noeviny: 5. 4. 2012 **21:45** Fórum mládeže 2012: Závěry **22:00** Jan Pavel II., okamžiky pontifikátu **23:00** Octava dies (665. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:30** Kořeny **0:15** Outdoor Films (2. díl): Richard Konkolski **1:45** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 6. 4. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 5. 4. 2012 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (133. díl) **6:30** Hlubinami vesmíru s dr. Michaellem Prouzou 1. díl **7:10** Boromejky pod Petřínem **7:25** Restituční polemika **8:25** Krásy Čech a Moravy (5. díl): Český Krumlov **8:45** P. ThLic. Roman Czudek – Eucharistie jako život, život jako eucharistie (1. část) **9:40** Odkaz předků (3. díl): Ročov **10:00** Křížová cesta (Sydney 08) **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Pašijový kříž **12:40** Na koberečku (124. díl) **12:50** Evangelium podle Matouše: Velikonoce **14:05** BET

LEICHEM – vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus, SJ **14:20** Přejeme si... **14:35** Historie a symbolika obřadů velikonočního třídění: Obřady Velkého pátku **15:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (31. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:00** Zpravodajské Noeviny: 5. 4. 2012 **16:15** Kus dřeva ze stromu: Jasan **16:30** Na koberečku (124. díl) **16:45** Bazilika Božího hrobu a Golgota **17:00** Památka Umučení Páně s Benediktem XVI. z vatikánské baziliky [L] **19:35** Terra Santa News: 4. 4. 2012 **20:00** Pražská Loreta [P] **20:25** Papuánské Velikonoce: Velký pátek **21:15** Křížová cesta z Kolosea s Benediktem XVI. [L] **23:00** STABAT MATER: Giovanni Battista Pergolesi **23:50** Nedělní čtení: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně [P] **0:20** Jan Pavel II., okamžiky pontifikátu **1:20** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 7. 4. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 5. 4. 2012 **6:20** Po stopách sv. Pavla v Turecku **6:40** Dana & Přátelé (10. díl) **7:10** Podobenství (10. díl): Soudec a vdova **7:40** Hudební okénko (6. díl) **8:10** Salesiánský magazín **8:25** Velikonoční femesla (1. díl): voskované a batikované kraslice **8:35** Noeland (54. díl) **9:05** Sedmihlasky (57. díl) **9:10** Velikonoční femesla (3. díl): Pletení tataru **9:20** Hermie a neposlušná včela Buzby **10:00** Barberbieni **10:55** Exit 316 MISE: Musíme si naslouchat **11:15** Putování modrou planetou: Island [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Žít cestou (1. díl) **12:30** Nedělní čtení: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně **13:00** Terra Santa News: 4. 4. 2012 **13:30** Rok na Svatém Hostýně **14:20** Historie a symbolika obřadů velikonočního třídění: Obřady Velikonoční vigílie **15:20** Noekreace aneb Vandrování (133. díl) **15:35** Papuánské Velikonoce: Bílá sobota **16:00** STABAT MATER: Giovanni Battista Pergolesi **16:45** Jeruzalém **16:55** Smysl utrpení **17:10** Hlubinami vesmíru s dr. Michaellem Prouzou 2. díl [P] **17:55** Krásy Čech a Moravy (6. díl): Perly horní Vltavy **18:25** Sedmihlasky (57. díl) **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (21. díl): O prohanosti **18:45** Hudební magazín Mezi pražci [P] **19:25** Nedělní čtení: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně **20:00** Cesta k andělům (62. díl): kardinál Miloslav Vlk [P] **21:00** Velikonoční vigílie z vatikánské baziliky s Benediktem XVI. [L] **0:05** Beethovenův Hradec **0:45** Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl **1:45** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 8. 4. 2012: 6:15 Nedělní čtení: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně **6:45** Řeckem po stopách sv. Pavla **7:20** P. ThLic. Roman Czudek – Eucharistie jako život, život jako eucharistie (1. část) **8:15** Odvaha otce Karola **9:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (31. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **9:50** Na koberečku (124. díl) **10:15** Mše svatá na Boží hod velikonoční z náměstí Sv. Petra v Římě s Benediktem XVI. [L] **11:50** Požehnání Urbi et Orbi [L] **12:30** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:25** Platinové písničky (73. díl): Dechovka [P] **14:00** Ježíš **15:50** Jeruzalém **15:57** Kaple Božího hrobu **16:10** Divadélko Bubáček (23. díl): Pohádka o výletě na hrad [P] **16:25** Hermie a Stanley na táboře [P] **17:00** Noeland (54. díl) **17:30** Sedmihlasky (58. díl) [P] **17:50** Po hladině: Šestý smysl **18:10** Noekreace aneb Vandrování (134. díl) [P] **18:20** Cesta k andělům (62. díl): kardinál Miloslav Vlk **19:10** Pater Noster – Olivová hora **19:15** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (32. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Pavel VI. – papež v bouřlivých časech (1. díl) **21:45** Octava dies (666. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **22:15** J. S. Bach: Matoušovy pašije (2) [P] **23:55** Nedělní čtení: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně **0:25** Zpravodajský souhrn týdne **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Liturgická čtení – Svatý týden 2012

Neděle 1. 4. – Květná neděle

1. čt.: Iz 50,4-7
 Ž 22(21),8-9.17-18a.19-20.23-24
 Odp.: 2a (*Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*)
 2. čt.: Flp 2,6-11
 Ev.: Mk 14,1-15,47
 Slovo na den: **Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?**

Pondělí 2. 4. – Pondělí Svatého týdne

1. čt.: Iz 42,1-7
 Ž 27(26),1.2.3.13-14
 Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
 Ev.: Jan 12,1-11
 Slovo na den: **Dům se naplnil vůní.**

Úterý 3. 4. – Úterý Svatého týdne

1. čt.: Iz 49,1-6
 Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15+17
 Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)
 Ev.: Jan 13,21-33.36-38
 Slovo na den: **Svůj život za mne položíš?**

Středa 4. 4. – Středa Svatého týdne

1. čt.: Iz 50,4-9a
 Ž 69(68),8-10.21bcd-22.31+33-34
 Odp.: 14c.b (*Vyslyš mě ve své veliké lásce, Pane, v čas milosti.*)
 Ev.: Mt 26,14-25
 Slovo na den: **Jsem to snad já, Pane?**

Čtvrtek 5. 4. – Zelený čtvrtek

1. čt.: Ex 12,1-8.11-14
 Ž 116(115),12-13.15+16bc.17-18
 Odp.: srov. 1 Kor 10,16 (*Kalich požehnání je společenstvím krve Kristovy.*)
 2. čt.: 1 Kor 11,23-26
 Ev.: Jan 13,1-15
 Slovo na den: **Až do krajnosti.**

Pátek 6. 4. – Velký pátek

1. čt.: Iz 52,13-53,12
 Ž 31(30),2+6.12-13.15-16.17+25
 Odp.: Lk 23,46 (*Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.*)
 2. čt.: Žid 4,14-16; 5,7-9
 Ev.: Jan 18,1-19,42
 Slovo na den: **Budou hledět na toho, kterého probodli.**

Sobota 7. 4. – Bílá sobota

1. čt.: Gn 1,1-2,2
 Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.13-14b.24+35c
 Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.*)
 nebo: Ž 33(32),4-5.6-7.12-13.20+22
 Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)
 2. čt.: Gn 22,1-18
 Ž 16(15),5+8.9-10.11
 Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)
 3. čt.: Ex 14,15-15,1

Ex 15,1-2.3-4.5-6.17-18

Odp.: 1a (*Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený.*)

4. čt.: Iz 54,5-14

Ž 30(29),2+4.5-6.11+12a+13b

Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

5. čt.: Iz 55,1-11

Iz 12,2-3.4bcd.5-6

Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

6. čt.: Bar 3,9-15.32-4,4

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)

7. čt.: Ez 36,16-17a.18-28

Ž 42(41),3.5bcd; 43(42),3.4

Odp.: Ž 42(41),2 (*Jako laň prahne po vodách bystrin, tak prahne má duše po tobě, Bože!*)

nebo, uděluje-li se křest: Iz 12,2-3.4bcd.5-6

Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

anebo: Ž 51(50),12-13.14-15.18-19

Odp.: 12a (*Stvoř mi čisté srdce, Bože!*)

Epištola: Řím 6,3-11

Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23

Odp.: *Aleluja, aleluja, aleluja.*

Ev.: Mk 16,1-7

Slovo na den: **Kdo nám odvalí kámen?**

BREVIÁŘ PRO LAIKY

31. BŘEZNA – 7. DUBNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 1. 4.		PO 2. 4.		ÚT 3. 4.		ST 4. 4.		ČT 5. 4.		PÁ 6. 4.		SO 7. 4.	
Antifona	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	494	457	511
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	495	457	512
Antifony	417	466	422	472	426	476	431	481	435	485	442	496	458	513
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	442	496	458	513
Krátké čtení a zpěv	418	467	422	472	427	477	431	481	435	485	445	499	460	515
Antifona k Zach. kantiku	418	467	423	472	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515
Prosby	418	467	423	473	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516
Modlitba během dne:														
Hymnus	414	463	414	463	414	463	414	463	414	463	447	500	461	516
Antifony	415	464	415	464	415	464	415	464	415	464	447	501	462	517
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	448	502	462	517
Krátké čtení	419	468	424	473	428	478	432	482	436	487	451	505	465	520
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516
Nešpory:														
	SO 31. 3.													
Hymnus	412	461	412	461	412	461	412	461	438	491	452	507	466	521
Antifony	416	465	420	470	425	475	429	479	433	483	439	492	466	522
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	453	507	466	522
Kr. čtení a zpěv	416	465	420	470	425	475	429	479	433	484	439	492	468	524
Ant. ke kant. P. M.	416	466	421	470	425	475	430	480	434	484	439	492	469	525
Prosby	417	466	421	471	426	475	430	480	434	484	439	492	469	525
Záv. modlitba	419	468	419	468	423	473	428	478	432	482	440	493	474	530
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	440	493	1242	1379

SVATÁ HORA – DUBEN 2012

DUCHOVNÍ PROGRAM: 1. 4. Květná neděle – mše svatě v 9 a 11 hod. začínají průvodem s ratolestmi; při těchto mších zazní Markovo pašije P. Šmolíka • **5. 4. Zelený čtvrtek** – mše svatá na památku Poslední večeře Páně v 17 hod. • **6. 4. Velký pátek** – křížová cesta v parku v 15 hod. Velkopáteční obřady v 17 hod.; zazní Janovy pašije R. Rejška • **7. 4. Bílá sobota** – Boží hrob otevřen od 6.30 hod.; obřady velikonoční vigílie ve 21 hod. • **8. 4. Boží hod velikonoční** – při mši svatě v 9 hod. zazní Mše C dur „Korunovační“ W. A. Mozarta ad. • **9. 4. Pondělí v oktávě velikonoční** – mše svatě v 7.30, 9, 11 a 15.30 hod.; v 16.30 hod. velikonoční koncert Svatohorského chrámového sboru • **sobota 14. 4.** – zpívané latinské chorální nešpory v 16.30 hod., mariánský formulář • **15. 4. (2. neděle velikonoční)** – hudba při mši svatě v 9 hod. – P. Šmolík: Malá liturgie, moteta.

EXERCICIE: 16. 4. – 20. 4. Začít všechno od Krista, vede P. Anton Verbovský, CSsR; cena 1510 Kč • **30. 4. – 4. 5. Kontemplativní modlitba**, vede P. Josef Michalčík, CSsR; cena 1510 Kč.

Kontakt: Martina Jechortová, pastorační asistentka • e-mail: ex.dum@svata-hora.cz • tel. 731 619 800.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA MCM s. r. o.

TAJEMSTVÍ SVATÉHO RŮŽENCE
(Podivuhodné tajemství svatého růžence,
jímž se přičiňujeme o svou spásu)
Sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu •
Z francouzštiny přeložil Jiří Stejskal

Nadčasový misionář Ludvík Grignion z Montfortu (1673–1716) promlouvá k mariánským ctitelům i váhavým duším přes zdánlivou hradbu tří staletí, jež se na první pohled zračí v kompozici díla (výklady po pěti desátcích s desítkami růžemi), ale hlavně v naprosté odevzdanosti Panně Marii – zkušenostnímu i citovému základu osobní spirituality, a to vlastní i spřízněných duší. Dílo autor určil „kněžím, hříšníkům, zbožným duším, malým dětem“. Objasňuje cennost svatého růžence v jeho původu, modlitbách, rozjímáních o životě a utrpení Krista, v jeho přitahování milostí, nesčetných konkrétních divech a zázracích. Tři tradiční řady tajemství jsou aktuálně doplněny slovy bl. Jana Pavla II. o růženci světla. V závěru tohoto spisu se setkáváme s velmi emotivní, silnou Grignionovou osobní modlitbou, nazvanou „Nový růženec neboli Korunka k Panně Marii“.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., 124x189 mm, 224 stran, 229 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NOVĚNA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Malá brožurka kapesního formátu s textem nověny a korunky k Božímu milosrdenství.

Sypták • Brož., A7, 8 stran, 18 Kč

HLEDÁNÍ ŽIVÉHO KRISTA

Jan Graubner

Postní doba je určena k tomu, abychom své obrácení k Bohu žili horlivěji než v jiných obdobích. Tak se dobře připravíme na přijetí velikonočního daru vykoupení a pravé radosti, která má proniknout i náš každodenní život. K duchovní přípravě na Velikonoce, stejně jako k plnému prožití svátků vzkříšeného Krista může pomoci i tato knížka, kterou arcibiskup Jan Graubner sestavil z myšlenek svých postních a velikonočních kázání a pastýřských listů. Zve nás k obnově vztahu s Kristem, který se má stát skálou našeho života i našeho konání.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 113x165 mm, 96 stran, 99 Kč

POSTNÍ A VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Viliam Judák • Ze slovenštiny přeložila Alena Valentová

Velikonoce jsou těžištěm křesťanské víry. Tehdy Ježíš projevils největší možnou lásku, jaká na světě existuje – dal za nás svůj život. Při četbě úvah slovenského biskupa Mons. Judáka můžeme upevnit svou víru v Ježíšovo zmrtyvýchvstání a znovu prožít jeho strastiplnou cestu, kterou nám získal věčnou spásu. Můžeme také načerpat sílu k přesvědčení, že jako nebylo nesmyslné utrpení Ježíšovo, tak nejsou beze smyslu ani naše strádání a bolesti.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 115x180 mm, 128 stran, 129 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.